

ဝန်ခင်း

Read on the move

လရောင်ကျူးရင်

ပန်းနှုရောင်သက်တမ်း

အခန်း (၁)

“ရှင်တို့ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“မင်းတို့ ဘာလုပ်တာလဲလို့ မေးရင်ရော ... ကဲ ဖြေပါဦး”

သူမတို့ နောက်ကို ခြေလှမ်းပြန်ဆုတ်လိုက်ကြသည်။ ။ သူတို့ ကအရှေ့ တက်လာကြ၏။

ထို့နောက် ...

“ဂျိမ်း”

“ရှင် မယုတ်မာနဲ့ နော်...”

“ဟား ...ဟားဟား ..ချစ်တာကို ယုတ်မာတာလို့ ဘယ်သူပြောတာလဲ ...”

“ရှင်ကို ကျွန်မ အရမ်းရုံတယ်သိလား ...လူယုတ်မာ”

“ငါကတော့ မင်းကို ချစ်တယ် ၊ မင်းကိုလိုချင်လို့ ကလေးကို လက်ခံခဲ့တာလေ၊ အဟွန်း ... မင်းသိပါတယ်”

“ ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... လွတ် ...”

“လာစမ်းပါကွာ ... မင်းထွက်ပြေးနေလည်း ကမ္ဘာပတ်ပြီးမောသွားရင်တောင် ငါ့လက်ထဲက မလွတ်ပါဘူး ၊ အဲဒီတော့ ပြေးမနေနဲ့ တော့”

“ဟင့်အင်း ... လုပ်ပါဦး ... ကယ်ပါဦး ချစ်လေးရေ ... ကိုကြီး ...”

“ဂျိမ်း ...”

အတွင်းတံခါးပိတ်သွားသည့်အဆုံးမှာ သူမကိုယ်ပေါ်က အင်္ကျီ၏ ပခုံးတစ်ခြမ်း ငြိမ်းနဲ့ထွက်သွားသည်။

ပြီးတော့ ခုတင် ပေါ်ပစ်စလက်ခတ်လဲကျသွားခဲ့ပြီး

“ငြိမ်းငြိမ်း နေစမ်းပါကွာ ... မင်း ဘယ်သူ့ကို အားကိုးတာလဲ ၊ မင်းကို ဘယ်ကောင်မှ လာမကယ်နိုင်တော့ဘူး ...”

“လွတ် ... ခွေးတိရစ္ဆာန် ...”

“မင်း မလိမ္မာရင်တော့ ငါမညှာတော့ဘူးနော် ..တိတ်တိတ်နေစမ်း ...”

“ဖြန်း ...”

ပါးတစ်ဖက်မှာ ပူခနဲကျိန်းစပ်သွားသည်။

သတိလစ်မတတ်ဖြစ်သွားပေမယ့် သူမ အားတင်းထားရင်း အကြောက်အကန်ရုန်းနေမိဆဲ ...။

“ဖြန်း ...”

နောက်ထပ် ပါးတစ်ဖက်မှာ ပူထူသွားသော ခေါင်းထဲမှာ စက်ဝိုင်းတွေများစွာ ရောင်စုံမြင်ကွင်းများ အဖြစ် တရစ်ရစ်ထင်သွား၏။

“မင်းငါ့ကိုပဲ လက်ထပ်ရမှာ ... မင်း ဘာအားကိုးနဲ့ ငြင်းဆန်နေတာလဲ ... တောက် ...”

ဟင့်အင်း ...၊

ဘယ်တော့မှ လက်မထပ်ဘူး ...၊ ကျွန်မမှာ ချစ်ရမယ့်သူရှိတယ်ကျွန်မဘဝက သူ့အတွက်ပဲ ရှင်ယုတ်မာနိုင်ရင်လည်း ဘယ်တော့မှ မရဘူး၊ ရှ

ငုံကိုမုန်းတယ် ..။

မျက်ရည်စက်များ သည် နားသယ်စပ်တစ်ဖက်ကနေ ခေါင်းအုံးထက်မှာ စိုရွဲ နစ်မွန်းသွားစေလျက် ခါးသီးစွာ ပေးဆပ်ခဲ့ရသောနေ့သည် ညကဲ့သို့ မှောင်မိုက်နေခဲ့လျက် ...။

* * *

အခန်း (၂)

မိုးတွေက ညို့လာသည်။ ။

ကားလမ်းမကြီးဘေးပလက်ဖောင်းက ကွန်ကရစ်ကျောက်ပြားတွေ ကျိုးပဲ့ချိုင့်ခွက်နေတာတွေကြောင့် သွားလာရတာ အဆင်မပြေ ...။

ထို့ပြင် ညနေခင်းလူစည်ကားချိန်ကြီးမှာ မိုးတွေညို့တက်လာတော့ ဒီတိုင်းသွားနေကျလူတွေကပဲ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ တွေသွားလာပြေးလွှားနေ သလိုဖြစ်ကုန်ကြတာ ...။

“သားလေး မြန်မြန်လျှောက် ... မိုးမိလိမ့်မယ်”

ကိုယ့်တိုက်ခန်းကို လှမ်းမြင်နေရပြီဖြစ်ကာ ထီးပါပေမယ့် ဖွင့်ဖို့ ဆောင်းဖို့ လက်နှစ်ဖက်စလုံးကမအား ...။

“မာမီ ... သားညီ ရေခဲမုန့် စားချင်တယ်”

“သားရယ် မိုးရွာတော့မယ့်ဟာ ရေခဲမုန့်ကြီးမစားပါနဲ့ ၊ သား အဲဒါ ရ ဝယ်နေရင်လည်း မိုးလွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး ...”

“မာမီကလည်း ...”

သား နှုတ်ခမ်းလေးစုသွားတော့ ဈေးသည် ကိုပဲ စိတ်တိုသွားမိသည်

။

မိုးတွင်းရောက်နေတာတောင် ရေခဲမုန့်တွေရောင်းနေကြတာ ရာသီ

ဥတုကို မေ့လျော့နေကြသလားမသိ ..။

နော် မာမီနော်လို့ ”

“ဝယ်လေ ... သား ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှာ စပယ်ပန်းဝယ်တုန်းက ငါး
ထောင်တန်ပြန်အမ်းထားတာတွေရှိတယ်မလား ... မာမီပိုက်ဆံအိတ် ဖွ
င့်ဖို့ လက်မအားတော့ဘူး ...”

“ရှိတယ် ... မာမီပြန်နှင့် သားညီနောက်ကလိုက်ခဲ့မယ် ..”

“သားဖြစ်ရဲ့ လား ...”

“ဖြစ်ပါတယ်ဆို ...”

“အိမ်ကိုတန်းပြန်ခဲ့နော် ... ဘာမှ ရပ်ကြည့်မနေနဲ့ ...”

“ရက်(စ်) မာမီ”

တိုက်ခန်းလှေကားအဆင်းနဲ့ နီးကပ်နေပြီမို့ သူမ ဒီတိုင်းပဲ စိတ်ချ
လက်ချပြန်လာခဲ့သည် ။

နေတာက သုံးလွှာမှာ ဖြစ်ကာ ခုနစ်လွှာစလုံးမှာ လည်း ကိုယ့်အသိ
တွေပဲမို့ ဒီပတ်ဝန်းကျင်လောက်မှာ တော့ အန္တရာယ်ရှိနေလိမ့်မည်လို့ မ
ထင်မိတာအမှတ်ပင် ..။

“ဘကြီးရေ ... ရော့ဒီမှာ ဘကြီးအတွက် ကွမ်းယာ ...”

တိုက်ခန်းစောင့် ဘကြီးဦးသက်ထွေးက အသက်ခုနစ်ဆယ်ရှိပြီဖြစ်
ကာ လူကလည်း ဖျတ်လတ် နေဆဲရှိလျက် စကားနည်းသည် ။

ဒီတိုက်ခန်းမှာ နေထိုင်သူတွေက ဘယ်ကပြန်လာလာ သူ့အတွက်
စားစရာတစ်ခုခုပါလာစမြဲမို့ ထိုအချိန်လေးမှာပဲ နှုတ်ဆက်သံကြားရ
တတ်၏။

အချိန်ပြည့် ရေစက် မီးစက်တွေ နားမှာ ပဲထိုင်နေတတ်ပြီး မခေါ်ဘဲ
ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြုံးရယ်နှုတ်ဆက်ခြင်းလည်း မရှိ ...။

“ဘကြီး ဟိုမှာ သမီးရဲ့ သားလေး ရေခဲမုန့်ဝယ်နေတယ်၊ တစ်ချက်
လောက်ကြည့်ပေးပါဦးနော် ..”

“အေး ...သမီး ... သွား ... သွား ...”

စိတ်ချရတယ်ဆိုပေမယ့် ဒီလိုနေခဲ့တိုင်း ဒီလိုပဲ မှာ ခဲ့နေကျမို့မှာ ပြီး
မှ အပေါ်ဆက်တက်ခဲ့နိုင်၏။

“အား ..လက်တွေပြုတ်ထွက်တော့မလားပဲ ...”

ဝယ်ခြမ်းလာသမျှကို ထမင်းစားပွဲပေါ်သွားတင်လိုက်ပြီး လက်တွေ
ကိုကွေးချီဆန့်ချီလုပ်၍ ညည်းညူလိုက်မိ၏။

ပြီးမှ တံခါးကိုသော့ပြေးခတ်၍ သော့ကို သားအမိနှစ်ယောက်တည်း
သိသော ဘေးကြားလေးထဲ ထည့်လိုက်သည် ။

သားနောက်က ပြန်ပါလာမှာ ဆိုပေမယ့်
တံခါးဖွင့်လျက်သားထားခဲ့ပြီး အလုပ်လုပ်လို့ တော့မဖြစ် ...။
သော့ခတ်ပြီးမှ အထဲပြန်ဝင်ခဲ့ရင်း တီဗီ ဖွင့်လိုက်သည် ။ ပြီးမှ ရေခဲသေ
တ္တာနားမှာ ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်ရင်း စားပွဲပေါ်က ဟင်းသီးဟင်းရွက် နဲ့
အသားငါးတွေကို တစ်ခုချင်းထည့်သည် ။

လောလောဆယ် ဒီထက်အရေးကြီးတာလုပ်ရဦးမှာ မို့ အသားငါး
တွေကို မကိုင်အားသေးပေ ..။ အားလုံးထည့်ထားလိုက်ပြီးမှ ဆီချိန်သ
ည့် ခွက်လေးနဲ့ မီးဖိုချောင်သုံး ဟင်းခတ်မှုန့် တို့အတိုအထွာပစ္စည်း
တွေကို နေရာတကျ ထားဖို့ ကြည့်မိသည် ။ ထိုစဉ် ..

“မာမီ ...”

“ဟေး ကြာလှချည်လား သား၊ မြန်မြန်ဝင်ခဲ့ ... နောက်ဖေးဝရန်တာ
မှာ သားဘောင်းဘီတွေ သွားရုတ်ထားလိုက်ဦး၊ မိုးပေါက်တွေကျ လာပြီ
...”

မိုးစက်ပွင့်တွေကြီးပုံပေါ်ကာ မိုးပေါက်ကျသံက သွပ်မိုးတွေပေါ်ကို
ကျောက်ခဲတွေနဲ့ လှမ်းပစ်နေတာလောက်ကျယ်လောင်နေ၏။

“မာမီ ...”

“ဟင်! ...”

ခေါ်သံထပ်ထွက်လာကာ ပွင့် အံ့ဩခြင်းဖြစ်သွားကာ
အပြင်ကိုလည်း လှမ်းကြည့်မိ၏။ တံခါးအပြင်ကို မမြင်ရပေမယ့် သား
အထဲဝင်မလာသေးဘူးဆိုတာတော့ သိလိုက်ကာ ...၊

“သားညီ ... ဝင်လာခဲ့လေ၊ ဘာလဲ ... လက်မအားတော့ဘူးလား ...”

မေးနေရင်း သူမပဲကိုင်ထားသမျှကို ပြန်ချထားခဲ့ပြီး ထွက်လာခဲ့ ရင်း
...၊

“မုန့်တွေ ဘယ်နှစ်မျိုးလောက်ဝယ်လာခဲ့ပြီလဲ သား၊ ရေခဲမုန့်တွေ အ
များကြီးဝယ်စားရင်တော့ မာမီက ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး နော် ...”

“မာ ...”

တံခါးကို မျက်နှာမူလိုက်သည့်အချိန်တွင် ပွင့်
ခြေလှမ်းတုံ့ခနဲဖြစ်သွား၏။ သားလေးက “မာမီ”လို့ ခေါ်သလို “မာ”လို့
ခေါ်တာလည်း ရှိသည် ။

ထို့ကြောင့် “မာ” လို့ သားခေါ်လိုက်တာကို မထူးဆန်းပါ။ သို့သော် ..၊

“သားညီကို တံခါးဖွင့်ပေးပါ မာမီ ...”

“သား ... သူက ...”

“သားညီတို့ အတန်းက ဆရာ ...”

မဟုတ်ဘူး ၊

သားရဲ့ မျက်နှာမှာ ချောက်ချားနေပုံနဲ့ ဆရာအဖြစ် ဘေးမှာ ရပ်နေသည့် ယောက်ျား၏ မျက်နှာသွင်ပြင်အရ သားရဲ့ ဆရာ မဟုတ် ...။

“သူ ဘယ်သူလဲ သား”

“သားညီတို့ ဆရာပါ ...”

“ မဟုတ်ဘူး ...”

“ခင်ဗျားဆက်ပြီး မေးမြန်းနေရင်တော့ကျုပ်ရဲ့ လက်က စိတ်ရှည်သည်းခံနေမှာ မဟုတ်ဘူး ...”

စကားသံကပြတ်သားနေသည် ။ သားရဲ့ ပခုံးတစ်ဖက်ကို ဖက်ထားသလို တင်ထားသည့်လက်ကို လှုပ်ပြလိုက်မှ ဓားသွားကလက်ခနဲပေါ်လာ၏။

“မလုပ်နဲ့ နော် ... မင်း ...”

သား လည်ပင်းမှာ ဓားနဲ့ ဖိထောက်ထားပုံက နောက်ထပ်အားစိုက်လိုက်တာနှင့် နှစ်ဝင်သွားဖို့ သာရှိတော့သည် မို့ ...၊

“မလုပ်နဲ့ ဖွင့်ပေးမယ် ...”

တံခါးကို ကမန်းကတန်းဖွင့်နေရင်း သူမ ဓားပြတိုက်ခံနေရပြီလား ၊ သူ့ခိုးဈေးတစ်ကောင်လားဆိုတာ ပြေးလွှားစဉ်းစားနေမိသည် ။

အိမ်ထဲ ခေါ်သွင်းပြီးမှ ဆိုရင် အပြင်က အကူအညီကိုခေါ်ဖို့ လွယ်တော့မှာ မဟုတ်ပေ ...၊ ဒါဆို သူမ ဘာလုပ်သင့်သလဲ ...၊

“ဉာဏ်များ ဖို့ စဉ်းစားနေတာ ဆိုရင်တော့ ကျုပ်က လူသတ်လာတာ နော် ...ဒီမှာ ...”

“အား ... မာမီ ... နာတယ်”

“ဟိတ် ... နင် ငါ့သားကို မထိနဲ့ ...”

“ဂျိမ်း ... ဂျိမ်း ...”

ဘာဂျာတံခါးကို ကမန်းကတန်း ဆွဲဖွင့်လေးလိုက်ရကာ ...၊

“ပြန်ပိတ်ပြီး သော့ခတ် ... အတွင်းတံခါးကိုပါပိတ် ...”

“မင်း ဘာလိုချင်လို့ လဲ ... ငါ့မှာ ...”

“ပိတ်ဆိုပိတ်လိုက်စမ်းပါ ... စကားရှည်လိုက်တာ ...”

“ဂျုလောက် ...”

“ပေး ..သော့ “

သော့ခတ်ပြီးတာနဲ့ လက်ထဲက သော့ကိုပါ ဆွဲလုသွားကာ၊

“အား... ကျွတ် ... ကျွတ် ...”

သားလေးကို ဘေးတွန်းပစ်လိုက်ပြီး ဆိုဖာမှာ အိမ်နဲ့ထိုင်ချလိုက်သ
ည် ။ ထိုအခါကျမှ သူ့ရဲ့ ဘယ်ဘက်ခါးစပ်မှာ သွေးကွက်ကြီးတစ်ကွက်
ထင်နေတာကို မြင်လိုက်ရ၏။

“မင်း ! ..”

သားကို ပြေးဖက်ထားလိုက်ပြီး ပွင့် မျက်လုံးတွေပြူးကျယ်သွားသ
ည် ။

“မင်းက လူဆိုးပဲ ... ဒါကြီးက ...”

“တိုက်ပေါ်က ခုန်ချလို့ ခိုက်မိခဲ့တာ ... သူများ လုပ်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး ...”

“ရှုံ့မဲ့နေသည့် မျက်နှာက အသား လတ်လတ်နုဖူးပြေပြေနှင့် နှာတံက ကော့ထင်းနေသည် ။ နှုတ်ခမ်းပါးသယောင်ရှိပေမယ့် အထူအပါးညီပြီး နီမြန်းနေ၏။

ထို့ပြင် လေးထောင့်ဆန်ဆန် မျက်နှာမှာ မေးနှစ်ခွက သိသာထင်ရှားနေကာ ...၊

“ကျုပ်ကို ကြည့်မနေနဲ့ ၊ ခင်ဗျားတို့ သားအမိ တစ်နေရာစီ လူခွဲထိုင်၊ ပြီးရင် ကျုပ်ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ဖို့ ဆေးဝါးအတိုအထွာဘယ်မှာ ရှိလဲ ပြောပြ ...”

“ဆေးဝါးအတိုအထွာတွေ အရှည်အပိုင်းတွေရှိရအောင် ဒါက လူနေအိမ် ..ဆေးဆိုင် မဟုတ်ဘူး ...”

“လူမို့လို ဆေးဝါးပစ္စည်းဆောင်ထားကြတာပေါ့၊ ဒီမှာ ခင်ဗျားမာရေ ကြောရေ ပြောတာတွေ ဆင်ခြင်၊ ကျုပ်ကလည်း ဒုက္ခပင်ပန်းတွေနဲ့ ပြေးလွှားလာရတာ၊ စိတ်မရှည်လို့ လူထပ်သတ်မိတဲ့ ပြစ်မှုမျိုး မလုပ်ချင်ဘူး ...”

“မင်း လူသတ်လာတယ်ဆိုတိုင်း ငါက ကြောက်နေမယ်ထင်လို့ လား ...”

ပြောပြီးတာနှင့် အခန်းထောင့်က တယ်လီဖုန်းဆီသွားသည် ။ သူဒေါသထွက်သွားကာ ...၊

“တောက် ...”

“ဒုန်း ...”

“အား ...”

“မာမီ ...”

“ဟိတ် ..မင်း တိတ်တိတ်နေစမ်း ...”

သူနဲ့ သူ့ကြား ကစားပွဲကို ဆောင့်ကန်လွှတ်လိုက်သဖြင့် စားပွဲက ခြေထောက်ကို ပြေးရိုက်သလိုဖြစ်သွားကာ စားပွဲနဲ့ ရှိုးကွေ့ကြားမှာ ပွင့်လဲကျသွား၏။

သူ စားပွဲပေါ်လွှားခနဲ ခုန်တက်ကာ ဖုန်းနဲ့ ကြိုးကို ဒီတိုင်းဆွဲယူ ပြီး ကိုင်ပေါက်ပစ်လိုက်၏။ ကလေးပြေးလာတော့ ကလေးကို လက်မောင်းလေးတစ်ဖက်ကကိုင်ကာ ဆိုဖာပေါ်လွှဲတင်ပစ်လိုက်ပြီး ...၊

“ကျုပ် ဒီထက်စိတ်တိုလာရင် ခင်ဗျားတို့ မသာပေါ်သွားလိမ့်မယ် နော် ..ပြောတဲ့ အတိုင်းလုပ် ...”

“အား ..”

“မာမီ ...”

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး သား ... အား ... ကျွတ်ကျွတ် ...”

ပွင့်အားယူထလိုက်ရင်း ကလေးကိုလည်း လက်ကာပြလိုက်ကာ ...၊

“မင်း ... မင်းနော် ... ပြန်ပေးစမ်း”

သူမရဲ့ ဆလင်းဘတ် (ခံ)အိတ်ကိုဖွင့်ပြီး အထဲက ဖုန်းကိုယူသည် ။ ပိုက်ဆံတွေနဲ့ အထဲက တခြားပစ္စည်းတွေ စာရွက်အတိုအစတွေကို ထပ် ဖွရှာ၏။

ပြီးမှ သူမ ရင်ဘတ်ဆီ အိတ်ကိုပြန်ပစ်ပေးလိုက်ပြီး ...၊

“ခုကစပြီး နောက်ထပ် သုံးရက်ထိ ခင်ဗျားအပြင်က ဘယ်သူနဲ့ မှ မ

ဆက်သွယ်ရဘူး၊ အပြင်ကိုလည်း မထွက်ရဘူး၊ ကျုပ်ရှိနေကြောင်းတစ်
ယောက်ယောက်ကို အကြောင်းကြားဖို့ ကြိတာနဲ့ ခင်ဗျားသား သေမယ် .
..”

“လောလောဆယ် အဲဒီဒဏ်ရာနဲ့ မသေအောင်ပဲ မင်းကြိုးစားပါဦး ...
”

“အား ...”

သူခွန်းတုံ့မပြန်နိုင်တော့ဘဲ စားပွဲပေါ်မှာ ပဲ ထိုင်ချလိုက်ရာက ဒဏ်
ရာကို လက်နဲ့ ဖိအုပ်ထားရင်း ရှုံ့မဲ့သွားသည်။ ။

“ချာတိတ် လာစမ်း ဒီကို ...”

“မင်း ဘာလုပ်မလို့ လဲ ...”

“ဟေ့ ... ခေါ်နေတာမကြားဘူးလား ...”

ကလေးက ကိုင်ပေါက်ခံရကတည်းက ထိတ်လန့်နေတာဖြစ်ကာ သူ
ခေါ်လိုက်တော့ နောက်ထပ်ဆုတ်ပြီးကပ်နေ၏။

သူကကလေးမျက်နှာကိုစိုက်ကြည့်နေရင်း
လေသံကိုလျှော့ချလိုက်ပြီး ...၊

“ငါ့နာမည်ကို ခြားလို့ ပဲမှတ်ထားကွာ ... ငါမင်းကို ဘာမှ မလုပ် ဘူး၊
မင်းအမေကိုလည်း ဒုက္ခပေးဘူး၊ မင်း နားလည်ရမှာ က ငါ့ကို ဒေါသ
ထွက်အောင်မလုပ်ဖို့ ပဲ ...”

ကလေးက နားလည်တတ်တဲ့ အရွယ်မို့ ဒဏ်ရာက နာပေမယ့်
သူရှင်းပြနေမိကာ ...၊

“မင်းတို့ ဆီက ငါ သုံးရက်ပဲနေမှာ ၊ သုံးရက်ပြည့်တာနဲ့ ငါ့ဆီ အဆ

က်အသွယ်ရောက်လာမှာ ... အဲဒီအချိန် ငါ မင်းတို့ ကို ဘာဒုက္ခမှ မပေးဘဲ ပြန်သွားမှာ ပါ ...၊ ငါပြောတာကိုယုံပါ။ အခုလောလောဆယ်ငါ့ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ဖို့ ဆေးတွေ ဘယ်မှာ ထားသလဲ လိုက်ပြပေးပါ”

ကလေးမျက်လုံးလေးတွေ ပြန်၍ လှုပ်ရှားလာသည် ။ သူပြောတာကို နားလည်သွားမှန်းလည်း သိကာ ...၊

“အိုခေ ... ဒီကို ထလာခဲ့ ...”

ကလေးက မအေကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည် ။ မအေက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မှ ခပ်စမ်းစမ်းထလာ၏။ သူကလေးကို ဖတ်ပြီးလိုက်သွားဖို့ ခြေလှမ်းပြင်ပြီးမှ လူကြီးကို သတိရပြီး လှည့်ကြည့်၍ ...

“မင်း ငါ့ကို ဒုက္ခရောက်အောင် တစ်ခုခုလှုပ်ရှားနေတယ်လို့ ငါသိလိုက်တာနဲ့ မင်းသားကို ဘာလုပ်မလဲကြည့်နေ ...”

သေချာကြိမ်းဝါးပြီးမှ ကလေးနဲ့ ထွက်သွားသည် ။ ခဏကြာတော့ ပြန် လာပြီး ပလတ်စတစ်ဘူးလေးနဲ့ ထည့်ထားသည့် ဆေးတွေပါလာသည် ။

“ဟား ...”

ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ သူစိတ်ဆင်းရဲသွား၏။ အထဲမှာ ဂွမ်းထုတ်သေးသေးလေးတစ်ထုပ်နဲ့ ကုန်ခါနီး ပတ်တီးလိပ်တစ်လိပ်အပြင် အရက်ပျံလေးနည်းနည်းနဲ့ ဒီကိုဂျင်၊ အမောက်စလင်ပဲရှိသည် ။

ပြီးတော့ ဘားပလက်တွေ ဗိုက်နဲ့ ပတ်သက်သည့်ဆေးတွေ ...။

“ဘာမှ လည်း မရှိပါလား ... ဒဏ်ရာထည့်တဲ့ ဆေးတွေ ဘာတွေ ထပ်ရှိသေးလား ... ဟိတ်”

“မရှိဘူး ...”

သူမ အသံကလည်း မုန်းတီးစိတ်ပျက်ခြင်းတွေအပြည့်နှင့် မာကျော
နေတာ ...

“ငါ့သားသမီးက သူများ သတ်တဲ့ ဒဏ်ရာနဲ့ ခွေးပြေးပြေးရစရာ
အကြောင်းလည်း မရှိဘူး၊ ဒဏ်ရာကြီးတစ်ခုခုဖြစ်လောက်အောင် ဆော့
နိုင်ဖို့ မပြောနဲ့ ဆူးခြစ်စရာတောင် အထင်ခံခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒီအ
တွက် အရေးပေါ်ကိစ္စတွေ မှန်းဆပြီး ဘာဆေးတွေ ဆောင်ထားရမှာ လဲ
...”

“ခင်ဗျားသား ဘာမှ မဖြစ်ပေမယ့် ခင်ဗျားယောက်ျားကိုရော တစ်
ယောက်ယောက်က သတ်ချင်လောက်အောင် မုန်းနေတာမရှိနိုင်ဘူး
လား ... ကိုယ်ဘယ်လောက်ကောင်းနေနေ မကောင်းတဲ့ လူက
ချောင်းမြောင်းလုပ်ကြံတာမျိုးရော မရှိနိုင်လို့ လား ... အလကားနေရင်း
ကိုယ်ရည်သွေးမနေစမ်းပါနဲ့ ...”

“ဒေါက် ..ခွမ်း ...”

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်ဆေးဘူးကို စားပွဲပေါ်လှမ်းပစ်တင်လိုက်ကာ ...၊

“ခုပဲ ခင်ဗျားမသိတဲ့ လူတစ်ယောက်က ခင်ဗျားအိမ်ပေါ်တက်ပြီး ဒု
က္ခပေး လာပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ...ခင်ဗျားသားလေးကို ခြေထောက်နှစ်
ချောင်းကကိုင်ပြီး ...”

“တော်စမ်းပါ ...”

“ကျုပ် စကားပြောနေရင် နှောင့်ယှက်တာမကြိုက်ဘူး ...”

“အ ...”

ဒေါသဖြစ်သွားတိုင်း လူနားကို လေလို ရောက်လာတတ်ကာ အပြု
အမူတွေက ကြမ်းတမ်းသည်။ ဒဏ်ရာရှိနေပေမယ့် လှုပ်ရှားမှုတိုင်းက
သွက်လက်မြန်ဆန်နေ၏။

ရှေ့ရောက် လာပြီး လည်ပင်းကိုလက်တစ်ဖက်နဲ့ ဖမ်းထောက်ထား
လိုက်သဖြင့် ပွင့်
မျက်နှာလေးမော့ကာလည်စလုတ်ကနာကျင်ခြင်းကြောင့်
အသက်ရှူမှားသွားခဲ့၏။

“စကားအပိုတွေနည်းနည်းမှ မပြောနဲ့ ၊ အမိန့်မပေးနဲ့ ... ကျုပ်
ဒီထဲမှာ သုံးရက်ပဲနေမယ်လို့ ပြောပြီးသား ... အလကားနေရင်း လူသတ်
နှိပ်စက်နေရအောင် ကျုပ်က လူသတ်သမား မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါပေမဲ့ သတ်
ချင်လာအောင်လုပ်နေရင်တော့ ကြက်တစ်ကောင်လို လွယ်လွယ်လေး
အသံပျောက်သွားအောင်လုပ်လို့ ရတဲ့ ခင်ဗျားသားကိုပဲ ...”

“အ ...”

“ဦးဦး ... သား မာမို့ကိုလွှတ်လိုက်ပါ၊ သားကို ဦး ကြိုက်တာခိုင်းပါ၊
မာမို့ကို မသတ်ပါနဲ့ ...”

ကလေးက မျက်ရည်တွေ စိုရွဲနေသည့်မျက်နှာလေးနဲ့ အနားရောက်
လာသည်။ ။ ပြီးတော့ လည်ပင်းညှစ်ထားသည့် သူ့လက်ကို မကြောက်မ
ရွံ့လာပုတ်ချပြီး ...၊

“မာမို့ကို လွှတ်လိုက်ပါ ဦးဦး ...”

သူ လက်လွှတ်ပြီး စားပွဲပေါ် နောက်ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

“အဟွတ် ... အဟွတ် ... အား ... အဟွတ် ...”

“မာမီ ...”

“ရ ... ရတယ် သား ... အဟွတ် ...”

သားအမိနှစ်ယောက်ဖက်ထားရင်း ကလေးငိုနေတော့ သူ ဆတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲပစ်သည်။

သူ ငယ်ငယ်တည်းက အမေဆိုတာ ဘာမှန်းမသိ။ ဒါ ငါတို့ အမေဆိုပြီး ဓာတ်ပုံထဲမှာ လည်း မမြင်ခဲ့ ...။ သူ သိနေတာက အမေ စွန့်ပစ်ခဲ့လို့ ဦးလေး အရက်သမားကြီးရဲ့ လက်ထဲမှာ သူ ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။

မတော်ချင်လို့ မရတာကြောင့် ငါ့တူဆိုသည့်တော်စပ်ခြင်းနှင့် မတော်ကျွေးကျွေးခဲ့သည်။ ကိုယ့်ခြေထောက်လေး ခိုင်ခိုင်ရပ်နိုင်ပြီဆိုတာ နှင့် ခိုင်းလိုက်တဲ့ အလုပ်တွေ မိုးလင်းကမိုးချုပ် နေထွက်လာသေးလား မထွက်ခဲ့ဘူးလားတောင် မော့မကြည့်အားနိုင် ...။

သူစိမ်းဖြစ်ဖြစ် သူကျက်ဖြစ်ဖြစ် စေတနာမေတ္တာတွေနဲ့ ကူညီတယ်၊ ထောက်ပံ့တယ်ဆိုတာ အလကား ...။ အမေဆိုတာလည်း မလိုရင်ပစ်တာပဲ ... ဆွေမျိုးတော်နေလည်း ကျွန်လိုခိုင်းတာပဲ ...။

မျက်ရည်လည်ရွဲနဲ့ ချစ်ကြင်နာခြင်းကို ဘယ်လိုမှ ကြည့်လို့ မရနိုင်ဘဲ ...။

“ဟိုကောင်လေး ဒီဘက်ကိုလာခဲ့ ...”

“ဘာလုပ်မလို့ လဲ ... ငါ့သားက ...”

“ခင်ဗျား ပါးစပ်ပိတ်ထားဖို့ နောက်ဆုံးသတိပေးမယ်၊ ဒီတစ်ခါ ဆိုမလွယ်ဘူးမှတ် ...”

ကလေးအနားရောက်လာတာနှင့် လက်ကိုဖိဆွဲ၍ ဆိုဖာမှာ ထိုင်လျက် လေးကျအောင် တွန်းထိုးလိုက်ပြီး ...။

“တစ်ချက်မှ မလှုပ်နဲ့ ဖင်ယားရင်တောင် မကုတ်နဲ့ ...”

ကလေးကြောက်သွားလောက်အောင် စိုက်ကြည့်ပေးပြီး ကြိမ်းမောင်းကာ သူ့အပေါ် ဂျာကင်ကိုချွတ်ပစ်လိုက်သည် ။ ပြီးမှ အတွင်းက စပို့ရှပ်ကို ဆွဲလှန်ချွတ်ပစ်လိုက်ကာ ...၊

“အား ... စပ်လိုက်တာ ...”

အရက်ပျံလက်ကျန်ကို လောင်းချပစ်လိုက်ကာ ရှိနေသည့် ဆေးပြားတွေ အကုန်ထုတ်၍ စားပွဲပေါ်က ပေပါဝိတ်တုံးနဲ့ ဖိကြိတ်ပစ်သည် ။ ပြီးတော့ အမှုန့်တွေကို ဒဏ်ရာထဲထည့်သိပ်၏။

“ဦးဦး ... အဲဒါ အနာထည့်တဲ့ ဆေးတွေ မဟုတ်ဘူး ...”

“ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေ ...”

ကလေးက ငါးနှစ်သားလောက်ပဲရှိသေးသည် ။ ရွှေရောင်ဆံပင် ကောက်ကောက်လေးတွေနှင့် မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း နှာတံလုံးလုံးလေးရှိကာ အသားလေးက ဖြူဝင်းနေသည် ။

ဒီအရွယ်ထိ နိုင်ငံခြားပို့စတာတွေထဲက ကလေးပုံလေးတွေလို ချစ်စရာကောင်းသည့် မျက်နှာလေးနဲ့ ရှိနေတာ အံ့ဩဖို့ ကောင်းသည် ။

ထို့ပြင် မျက်တောင်ကော့ကော့လေးတွေက မျက်တောင်ခတ်တိုင်း သိသာနေကာ သူလုပ်သမျှကို စိတ်ဝင်တစားလိုက်ကြည့်နေပြီး သူ လှည့်ကြည့်လိုက်တိုင်း ကိုယ်လေးနောက်ပြန်ရုံ၏။

သူ ဒဏ်ရာကို ဒီတိုင်းဝွမ်းကပ်ပြီး ပလာစတစ်နဲ့ မခိုင့်တခိုင် ထိန်းထားလိုက်သည် ။ ပြီးတော့ နေရာမှ ထလာခဲ့ပြီး ကြိုးလိုက်ရှာသည် ။

အနေတော်ကြိုးတစ်ခွေတွေမှ ပြန်လှည့် လာပြီး ...၊

“ခင်ဗျား ... ထမင်းစားစားပွဲကို ထလာခဲ့ ...”

“ဘာလုပ်မလို့ လဲ ...”

“ဘာလုပ်လုပ် ခင်ဗျားကို ကျုပ်ဘာပြောထားလဲ ...”

“ငါ့သားနဲ့ ငါ့ကို ခွဲမထားပါနဲ့ ...”

“တောက် ...”

“အား ...”

“ခင်ဗျားကို ပါးစပ်ပိတ်ထားဖို့ ပြောပြီးပြီနော် ...”

လက်ကို လာဆောင့်ဆွဲကာ စားပွဲကထိုင်ခုံမှာ ထိုင်လျက်ကျသွား
အောင် ပခုံးကနေ ဖိချလိုက်ပြီး ...၊

“ခင်ဗျားကို မိန်းမဖြစ်နေလို့ ညာနေတာ၊ ကျုပ်လက်က ခေါင်းနဲ့ တစ်ထပ်တည်းသိပ်ကျတာ မဟုတ်ဘူး ၊ မိန်းမသားမို့ ညာတာရမှန်း ခေါင်းက စဉ်းစားချိန်မရလိုက်ခင် ရိုက်သတ်မိလိမ့်မယ် ...”

ညာနေတာမို့တော်သေးသည် လို့ အော်ပစ်ချင်၏။

သူ ဆွဲလွှဲကိုင်ပေါက်နေတာကြောင့် နာကျင်နေသည့် တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဆံပင်ရှည်တွေကြောင့် ပိုဆိုးနေသည် ။ သူမ ဆံပင်က ပေါင်လယ်လောက်ထိရှည်သည် ။

ထိုင်ပြီးဆို တွဲလွဲကျနေသည့် ဆံပင်ဖျားတို့ ကို နောက်ပြန်ဆွဲသိမ်းပြီး မှ ထိုင်လို့ ရ၏။ ဒါမှ မဟုတ် ပခုံးတစ်ဖက်ကနေ ရင်ဘတ်တစ်ခြမ်းပေါ် ဆွဲတင်ထားဖို့ တော့လိုသည် ။

သူ့ကြောင့် ဝုန်းခနဲ ထိုင်ကျသွားလိုက် ပြန်ဆွဲလိုက် ပြန်တွန်းလိုက် တွေ ရုန်းရုန်းဆန်ခတ်ဖြစ်ရတိုင်း ဆံပင်ကို ဖင်ထိုင်မိလိုက်တာနှင့် ခေါ

င်းဦးရေတွေက ဆောင့်ဆွဲနှိပ်စက်ခံနေရသလို နာကျင်နေခဲ့သည်။ ။

တကယ့် အရိုင်းအစိုင်းပုံပေါက်နေသည် မို့ ပါးစပ်ပိတ်နေလိုက်ရပေ
မယ့် ပွင့် ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက မီးဝင်းဝင်းတောက်နေခဲ့၏။

ဒီလိုလူကို သုံးရက်မပြောနဲ့ သုံးမိနစ်တောင် အိမ်မှာ လက်သင့် မခံနိုင်
ဘူး ...။

ဒါဆို ဘာလုပ်မလဲ ...။

* * *

အခန်း (၃)

ဝေဒနာက ဝေဒနာပဲဖြစ်ကာ ဗိုက်ကစားချိန်တန်တော့ ဆာလာသ
ည်။

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကလေးက ဆိုဖာပေါ်မှာ အိပ်ပျော်နေပြီ ဖြစ်
၏။

ဒဏ်ရာကိုလက်နဲ့ ထိန်းဖိရင်း ရေခဲသေတ္တာရှေ့မှာ ရပ်လိုက်မိသည်
။ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အထဲမှာ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ဖွယ်တွေသာရှိနေ
ပြီး သစ်သီး အအေးဘူး ဘာဆိုဘာမှ မရှိ ...။

“တောက် ...”

ဗိုက်ဆာနေတာကြောင့် တက်ခေါက်မိ၏။

လှည့်ကြည့်တော့ သူမက ဝမ်းသာကျေနပ်ခြင်းတို့ ကို မျှိုသိပ်ထားသ
ည့် မျက်နှာနှင့် တစ်ဖက်လှည့်ပစ်၏။

ထိုအခါ သူမ မျက်လုံးတွေ တံခါးအဝင်အဝအတွင်းမှာ ရှိနေသည့်
နာရီကိုကြည့်မိလျက်သားဖြစ်သွားကာ ...၊

ကိုးနာရီ ...။

အပြင်မှာ မိုးလေတစ်စုံစီနှင့် အေးမြနေကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း
လိုတာထက် ပို၍ တိတ်ဆိတ်နေခဲ့၏။

သားလေး ဗိုက်ဆာနေမှာ ပါ။ စကားသံထွက်လာတိုင်း သတ်မယ် ဖြတ်မယ်ချည်းခြိမ်းခြောက်နေသောကြောင့် ကြောက်လန့်ပြီး မပြောရဲတာဖြစ်မည်။

ဝယ်လာသည့် သားငါးတွေလည်း မဆေးကြောရသေးဘဲ ဒီတိုင်း ...။

သားလေးစားဖို့ ဝယ်လာသည့် သစ်သီးတွေနဲ့ အအေးပုလင်းတွေကိုလည်း အိတ်ထဲကမထုတ်ရသေးပေ ...။

သူမ မျက်လုံးတွေ အဝင်အထွက်နားက ရှိုးကွေ့စကြီးပေါ်မှာ ဒီတိုင်း တင်ထားခဲ့သည့် သစ်သီးတွေနဲ့ စားစရာအိတ်ဆီ လှမ်းကြည့်ရင်း ဒီဘက် ပြန်လှည့်လိုက်တော့ ...။

“အမေ့ ...”

မျက်နှာချင်းထိကပ်မတတ် သူမရှေ့မှာ ရောက်နေသည့် ခြားရဲ့ မျက်နှာကြောင့် တွန့်ခနဲဖြစ်သွားမိရင်း ...။

“ဘာလဲ ...”

သူက စားပွဲပေါ်မှာ လက်ထောက်ငုံရင်း အသံမမြည်ဘဲ ခေါ်နေသည့် သူမရဲ့ ဖုန်းကို စားပွဲပေါ်မှာ ချပြလိုက်ပြီး ...။

“အောင်သန့်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ...”

“... ...”

“ဟိတ် ... လိုအပ်လို့ မေးနေတာ ...”

“နင့်အတွက် လိုပေမယ့် ငါ့အတွက်မလိုအပ်တဲ့ လူ ...”

“မလိုအပ်ဘဲနဲ့ နာမည်နဲ့ တကွရှိနေတာလား ...”

မေးနေတုန်းမှာ ဖုန်းကကျသွားသည် ။

“ခဏစောင့်မယ် ... သူမပြန်မခေါ်ရင် မင်းခေါ်ရမယ် ...”

အပြောအဆိုတွေပါ မင်းတွေ ငါတွေနဲ့ ဖြစ်လာခဲ့ပြီး ...။

“မခေါ်တော့ဘူး ... ပြန်ခေါ်လိုက် ...”

“မခေါ်ဘူး ...”

“အနမ်းပွင့် ...”

သူမ ဆလင်းခံတွေ ဘေးလွယ်အိတ်တွေကို ဖွရှာတုန်းက မှတ်ပုံတင်
နဲ့ တကွ စာရွက်စာတမ်းများ အရ သူမရဲ့ နာမည်နဲ့ တကွ
ဘဏ်မန်နေဂျာ တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းကိုပါ သိထားသောကြောင့် ...။

“မင်းကို ငါပြောနေတာ ဒီလူက မင်းနဲ့ ဖုန်းမပြောရရင် အိမ်ကို ရော
က်လာနိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုး ငါမလိုချင်လို့ ...”

“ပြောဖို့ လည်း မလိုဘူး ... သူရောက်လာစရာလည်း မရှိဘူး ...”

“မင်း ယောက်ျား ...”

“ဘာ ...”

သူမ မျက်လုံးတွေမီးဝင်းဝင်းတောက်သွားတာကို စိုက်ကြည့်ပြီး သူ
နောက်ပြန်ဆုတ်လိုက်ကာ ...။

“ဟုတ်ရင်ဟုတ်တယ် ... မဟုတ်ရင် မဟုတ်ဘူး ဒါပဲဖြေ၊ အဲဒီလူနဲ့ မ
င်းရဲ့ အချစ် အမုန်း ရန်ငြိုးရန်စတွေ ငါမသိချင်ဘူး ...”

“မသိချင်ရင် ဘာမှ မမေးနဲ့ သိသလိုလို ရမ်းသမ်းမေးတာတွေလည်း
လာမလုပ်နဲ့ ...”

“ဟ ... မင်းကမှ မဖြေတာ ...”

“နင့်မှာ ချည်း ဒေါသရှိတယ်ထင်နေလား ... ခုနေသာ ငါ့လက်ကို ကြိုးတုပ်ထားရင် နင့်မျက်နှာကို စုတ်ပြတ်သပ်မသွားမချင်း ငါ့ရိုက်ပစ် မှာ ...”

သူ့မျက်နှာ တင်းခနဲဖြစ်သွားတာကို ပွင့်က ဂရုမစိုက်ပေ ...။

“လူတစ်ယောက်ကိုချုပ်ထားပြီးမှ ကြိမ်းလိုက်မောင်းလိုက်နဲ့ ဒေါသ တွေ စွတ်ပြနေတာ မရှက်ဘူးလား ...”

“ဘာလဲ မင်းက ငါ ဒဏ်ရာရနေတယ်ဆိုပြီး စိန်ခေါ်တာလား ... ကြိုး တုပ်ထားတာ မင်းကို ကြောက်လို့ မဟုတ်ဘူး ၊ အပြင်က အကူအညီ တွေဝင်လာရင် ငါ့အတွက်အန္တရာယ်ရှိလို့ ...”

သွားကြားစေ့သံနှင့်ပြောရင်း သူမ မျက်နှာနားထိ မျက်နှာငုံကြည့် လို က်ကာ ...၊

“အခု ကြိုးဖြည်ပေးမယ်၊ မင်းငါ့ကိုထိအောင်ရိုက်နိုင်တဲ့ အထိ ငါ ဘာမှ မတုံ့ပြန်ဘဲ အချိန်အကန့်အသတ်မဲ့ပေးထားမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ...”

သူမ မျက်နှာ သူ့ဘက်ပြန်လှည့်လာတဲ့ အထိ စိတ်ရှည်စွာစောင့်နေပြီးမှ ...၊

“ငါကတော့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို တိုက်ခိုက်ပြီးအနိုင်ယူမှာ မဟုတ် ဘူး ...”

သူမ ဆတ်ခနဲမျက်နှာလွှဲပစ်သည် ။

“ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် မင်းကျေကျေနပ်နပ် အရှုံးပေးနိုင်လား ...”

“တောက် ...”

သူမ မျက်နှာလေးက မီးရောင်အောက်မှာ နုရဲနေသည် ။ ထမင်းစား

ပွဲ၏ အပေါ်တည့်တည့်က မီးရောင်ဖြာဆင်းနေသည့်အောက်မှာ သူမရဲ့ ခဲဆွဲထားသလို ညို့မှောင်းသွယ်တန်းနေသည့် မျက်ခုံးတန်းနှင့် မျက်တောင် ဖျားလေးတွေက ပို၍ ထင်းနေသလိုပင် ...၊

ထိုမျက်နှာလေးပေါ်မှာ တစ္ဆေ သရဲပူးနေသလို မလိုက်ဖက်သည့် ဒေါသတွေက ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေခဲ့၏။

သူ အေးစက်စက်ပြီးပြီးနောက် ပြန်ဆုတ်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ဖုန်းကို တွန်းပေးလိုက်လျှင် တိုက်ဆိုင်စွာ ဖုန်းခေါ်ဆိုခြင်းနှင့် တိုးကာ ...၊

“ကိုင်လိုက် ...”

ပြောပြီး စဝီကာပါဖွင့်ထားလိုက်၏။

“ဟလို ... အနမ်းပွင့် အနမ်းလေးလား ... တစ်ခုခုပြန်ပြောကွာ ...”

သူမက နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေ့၍ မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်လျှင် ...၊

“အနမ်းလေး နားတော့ထောင်နေတယ်မို့လားဟင် ... ဖုန်းကိုင်ဖော်ရလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကိုကြီးက အနမ်းလေးတို့ ကို အမြဲတမ်း သတိရပါတယ်၊ သားအတွက် ဝယ်လာတဲ့ လက်ဆောင်တွေလည်း လာပေးချင်သေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အနမ်းလေး ခွင့်မပြုဘဲ မလာချင်လို့ လေ ...”

“ပြောပါဦး အနမ်းလေးရယ် ... ကိုကြီးကို အိမ်လာခွင့် ...”

“လူယုတ်မာ တိရစ္ဆာန်ကောင် နင့်အသံကို မကြားချင်ဘူး၊ မပြောနဲ့ ဘာမှ မပြောနဲ့ ...”

သူမ အရူးလိုအော်လိုက်သည့်အသံမဆုံးခင် ဖုန်းပြန်ကောက်ပြီး ပိတ်ထားလိုက်တာ ...၊

“ဆောရီး ... ငါလိုချင်တာ မရောက်သေးလို့ မင်းကိုနားထောင် ခိုင်း

ထားရတာ ...”

“မာမီ ...”

သူမရဲ့ အော်သံကြောင့် ကလေးလန့်နိုးသွားခဲ့ပြီး ဆိုဖာပေါ်ကနေ မျက်လုံးလေးဝိုင်းနေအောင်ကြည့်လျက် ...၊

“မာမီ ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင် ...”

“အဟမ်း ... ဘာမှ မဖြစ်ဘူး သား ... အဟမ်း ...”

ခေါင်းခါဖြေရင်း အာခေါင်ခြစ်အော်လိုက်မိသဖြင့် လည်ချောင်းနာသွားတာကို တံတွေးမျိုချနေရသည် ။

“မာမီ ... သား ...”

ကလေးက ဆက်မပြောဘဲ ခြားကို လှမ်းကြည့်၏။ သူမက နားလည်နေသည် မို့ ...။

“ငါ့သား ဗိုက်ဆာနေပြီ၊ နင် ဘာမှ မလုပ်တတ်ရင် ငါ့ကိုကြိုးဖြည်ပေး”

“မင်း ဖြည်ခိုင်းလာရင် ပြန်ဖြည်ပေးဖို့ ကြိုးတုတ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး ...”

ဒါဖြင့် ငါတို့ က ကြိုးတုတ်လျက်နဲ့ ငတ်လို့ သေရမှာ လား၊ နင်ပြောတော့ သုံးရက်ပဲနေချင်တာ၊ ဒုက္ခမပေးဘူးဆို၊ အခု ကလေးကိုလည်း ကိုင်းပေါက်လိုက် တွန်းထိုးအော်ငေါက်လိုက်နဲ့ ဗိုက်ဆာနေတာလည်း စားခွင့်မပေးဘူး ...”

ခြား နည်းနည်းတော့ ငိုငံသွားသည် ။ သူသည် ဆာလောင်နေပြီ ဖြစ်ကာ ကြက်ဥတောင် မကြော်တတ်သည့်အဖြစ်နှင့် ရေသောက် ဗိုက်မှော

ကံနေရဖို့ သာရှိရာ ...၊

“ကောင်းပြီ ... မင်း ငါ့ကို ရုတ်ရုတ်သဲသဲတော့ မလုပ်နဲ့ နော် ...
မင်းမှာ သတ္တိမာနတွေဘယ်လောက်ရှိနေနေ သေရမှာ ကြောက်ကြောက်
မကြောက်ကြောက် ငါက မင်းကို လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး ...”

ပြောပြီး သားညီကို လှမ်းကြည့်လိုက်သဖြင့် အနမ်း မျက်နှာ
တင်းသွားသည်။ ။

“တစ်ခါပြောရင်သိတယ် ... ကြိုးဖြည်ပေး ...”

အချိန်က ည ဆယ်နာရီဖိုးတော့မည်ဖြစ်ကာ ကြိုးပြေသွားတာနှင့်
အနမ်း ကအိုဗာတင်းအရင်ဖျော်လိုက်ပြီး ...၊

“သားလေး အဆာလွန်နေပြီ၊ ဒါလေး အရင်သောက်ထားလိုက်နော် .
.. မာမီ မြန်မြန်ချက်လိုက်မယ် ...”

“ဟိတ် ... အဲဒါ ချထားလိုက် ...”

ကလေးဆီကို သွားပေးမည့်ခြေလှမ်းက တုံ့ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ။

“ခုံပေါ်မှာ တင်ပေးလိုက်၊ သူ့ဘာသာ လာယူသောက်လိမ့်မယ်၊ မင်း
ကိုကြိုးဖြည်ပေးလိုက်သော အဲဒီကလေးကို ပြုစုဖို့ မဟုတ်ဘူး ...”

“ငါ ကြိုးဖြည်ခိုင်းတာက ငါ့သားကို ချက်ပြုတ်ကျွေးဖို့ ပဲ ...”

“မင်း ခိုင်းလို့ ဖြည့်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါ့ခိုင်းတာလုပ်ဖို့ ...”

အနမ်း အံလေးကြိတ်၍ ကိုယ့်ဒေါသကိုဖြေရသည်။ ။ လက်နက် တစ်
ခုခုပြေးယူပြီး သူသေကိုယ်သေတိုက်ခိုက်ပစ်ချင်သည့်စိတ်တွေနှင့် ...၊

“နင် ဘယ်လောက်ထိလျင်နိုင်မှာ လဲ ... လုပ်ထား ...”

စိတ်ထဲကနေ ကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။ ။

“သား ... ဒီမှာ လာယူသောက် ...”

အိုဗာတင်းကိုချပေးခဲ့ပြီး သူမ မီးဖိုချောင်ဘက် လှည့်ထွက်သွားတော့ သူ မလှမ်းမကမ်းထိ လျှောက်လိုက်လာသည်။ ။

ဒဏ်ရာက နာနေသဖြင့် လူက ခပ်နဲ့ နဲ့ ဖြစ်နေသည့်ပြင် မီးဖိုရှေ့မှာ ခဏရပ်လိုက်၊ နောက်ဝင်သွားပြီး ပြန်ထွက်လာလိုက်နှင့် ဘာတွေရှာဖွေ စပ်စုနေမှန်းမသိ ...။

ပြီးတော့ နှစ်ခေါက်လောက်လျှောက်လိုက်ရုံနှင့် ...၊

“မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ ... အနမ်းပွင့် ...”

“ဟင်းချက်ဖို့ လုပ်နေတာလေ ... နင် မမြင်ဘူးလား ...”

“ဟင်းချက်တာ မီးဖိုရှေ့ရောက်မလာဘဲနဲ့ ဘေဇင်မှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ငါ ဝယ်ခြမ်းလာတာတွေ ဆေးကြောနေတာပေါ့၊ ဘာမှ မသန့်စင်ဘဲ မီးဖိုပေါ်ကောက်တင်လို့ ရသလား ...”

“တောက် ...”

ဘာမှ လည်း ပြန်မပြောတတ်ဘဲ လူကိုရန်တွေ့သလို ကက်ကက်လန် လှေနေတာကိုလည်း ခံရခက်နေမိသည်။ ။

သူ တက်ခေါက်လိုက်တော့ အနမ်း က လှည့်ကြည့်ကာ ...၊

“နင် အဲ့လောက်ဖြစ်နေရင် မီးဖိုပေါ်ပစ်တင်လိုက်တော့ ... ရော့ ...”

“ဖတ် ...”

“ဟ! ...”

ခြေထောက်တစ်ချောင်း လည်ချောင်းနဲ့ ခေါင်းပါသော ကြက်ကိုယ်
လုံးတစ်ခြမ်းက မီးဖိုကြွေပြားပေါ် ဖျတ်ခနဲကျ လာပြီး သူ့ဘက်ကို လျှော
တိုက်ပြေးလာလျှင် ...၊

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ...”

ကိုယ့်ဘာသာ လန့်ဖျပ်ခုန်ရှောင်ပြီးမှ ရှက်ရှက်နှင့် အော်ပစ်မိ၏။ အ
နမ်းက အသားတွေဆေးကြောနေရင်း လှည့်မကြည့်ဘဲ မဲ့ကာ ..၊

“မြန်မြန်စားချင်ရင် စားလို့ ရတဲ့ နည်းရှိတာကိုပြောတာ ...”

“တောက် ...”

“ဗွမ်း ..”

သွေးသံစိုစိုနှင့် ကြက်တစ်ခြမ်းကို ခြေထောက်အဖျားကကိုင်ပြီး သူမ
ရှေ့က ဘေဇင်ထဲကို ပစ်ထည့်ပေးလိုက်သည် ။

ရေတွေ ဗွမ်းခနဲတောင် ပွက်သွားကာ အနီးကပ်ရပ်နေသော အနမ်း
ရဲ့ ရင်ဘတ်နဲ့ မျက်နှာတွေအကုန်လုံးစိုရွှဲသွားခဲ့၏။

“မာမီ ...”

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး သား ... ထမလာခဲ့နဲ့ ...”

သားကို ဟိုသတ္တဝါတစ်ခုလုပ်လိုက်မှာ စိုးရိမ်ပြီး လှမ်းအော်လိုက်
မိပေမယ့် မျက်လုံးတွေကို မဖွင့်နိုင်သေး ...။ မျက်နှာကို လက်ခုံနဲ့ ကပ်
လိုက်တော့ ငါးအကြေးခွံတစ်ခုနဲ့ ထိလိုက်တာသိသည် ။

ပိုသေချာတာက သူမ ရင်ဘတ်နဲ့ မျက်နှာဆံစပ်တွေမှာ ကိုင်ထားသ
ည့် သားငါးအညစ်အကြေးတွေ ပေကျုံနေလောက်ပြီ ဖြစ်၏။

“တော်တော်မိုက်ရိုင်းတဲ့ ကောင် ...”

“မင်း ငါ့ကို ပြိုင်ပြီး ရိုင်းစိုင်းဖို့ မကြိုးနဲ့ ၊ နောက်ထပ်ပြီး “ကောင်”လို့ ပြောရင် ဘယ်တော့မှ ထပ်မပြောရဲအောင် မင်းပါးစပ်အထိ နာသွားလိမ့် မယ် ...”

လူရမ်းကား ...၊

ခံပြင်းနာကြည်းသည့် ဒေသတွေနဲ့ အနမ်း မျက်ရည်တွေပါကျ၏။

“ရော့ ...”

တ နှ်းပေ ၂၆၂၁ လှမ်းထားသည့် လက်သုတ်ပဝါတစ်ထည်ကို လှမ်းဆွဲပြီး သူမဆီ ပစ်ပေါက်ပေးသည် ။

လက်သုတ်ပဝါပေမယ့် မတတ်နိုင် ...။

အနမ်း ကိုယ့်ရင်ဘတ်နဲ့ မျက်နှာပေါ်က အညှီအဟောက်အတုအစ တွေကို အသာလေးထိကပ်ခါချပစ်သည် ။ မျက်လုံးဖွင့်လို့ ရအောင်လည်း နည်းနည်းပါးပါး တို့ သုတ်လိုက်ရကာ ဒီတိုင်းနဲ့ ပဲ ဟင်း ဆက်ချက်လိုက်သည် ။

အားလုံးချက်ပြုတ်ပြီးတော့ ဆယ့်တစ်နာရီခွဲပြီးဖြစ်ကာ သားအတွက် သေချာခူးခပ်ထားလိုက်ပြီး ...၊

“စားလို့ ရပြီ ...”

“ဟို ပန်းကန်က မင့်သားအတွက်လား ...”

“ဟုတ်တယ် ...”

“အဲဒါပေး ...”

သားရဲ့ ဘေးကိုရောက်မှ အနမ်း ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ ...၊

“ဘာလုပ်မလို့ လဲ ... ကလေးက ဆီးအောင့်တတ်လို့ ငရုတ်သီး အ

ရောင်ပါတာတောင် ကျွေးလို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး ...”

“မတတ်နိုင်ဘူး၊ မင်း ငါ့ကို သတ်ပစ်ချင်အောင်မုန်းတီးနေတာ၊ ဒီထဲမှာ အဆိပ်ထည့်ထားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ...”

“နင့်စိတ်နဲ့ နင်နှိုင်းမနေနဲ့ ၊ ပြင်ထားသမျှ ဟင်းထမင်းတွေ ငါအရင်စားပြမယ် ...”

ဒါလည်း မဆိုပါဘူး ...။

သူ ဘာမှ မပြောဘဲ နေလိုက်ပေမယ့် အနမ်း ရဲ့ အမုန်းလွန်မျက်လုံးတွေက ကျောက်စိုင်ကျောက်ခဲပေါ်မှာ ဓားနဲ့ ခုတ်ထစ်လိုက်သည့်နှယ် ...

။

သူ့ထံသို့ မီးပွင့်မီးပွားတွေ စင်ထွက်လာတော့မလား ထင်ရ၏။

ပြီးတော့ တကယ်ပဲ ထမင်းနဲ့ ဟင်းတွေထည့်နယ်ပြီး လေးငါးစွန်း မနားတမ်းပါးစပ်ထဲ ထည့်ပစ်သည် ။

“ရပြီလား ပန်းကန်ထဲမှာ ကျန်တဲ့ ဟင်းတွေကိုပါ မသင်္ကာဘူးဆိုရင် အားလုံးထည့်နယ်ပြီး စားပြမယ်၊ နင်ကတော့ ငါ့ရဲ့ စားကြွင်းစားကျန်ကိုစားပေါ့ ...”

သူ့မျက်နှာ မည်းခနဲဖြစ်သွားတော့ သူမက မဲ့သည် ။

ဒီမိန်းမ သတ္တိကောင်းတာတော့ သူ ဘယ်လိုမှ အသိအမှတ်မပြုဘဲ မနေနိုင်တော့အောင်ပင် ...။

ဒါတောင် ကလေးရှိနေလို့ ...၊

မဟုတ်ရင် လူကိုမနိုင်နိုင်ရာနဲ့ ပြန်ခံသတ်မှာ သေချာသည် ။

ထမင်းဆာဆာနှင့် သူမရဲ့ မျက်စောင်းတွေကို ဘေးချိတ်ထားလိုက်ရ

သည်။

ချက်ပြုတ်ထားသည့် အရသာက ကောင်းပေမယ့် မသထားသည့် ထမင်းမှန်းသိနေသဖြင့် ထမင်းလုတ်တိုင်းကို ရေတစ်ကျိုက်နှင့် မျှောချနေရင်း ...၊

* * *

အခန်း (၄)

“ဒီမှာ ... ငါ ဒီမှာ နေမယ့်သုံးရက်အတွက် ...”

သူ့လက်မှာ စွပ်ထားသည့် လက်စွပ်ကိုချွတ်ပြီး ချပေးလိုက်တော့ ကလေးကို ရေတိုက်ရင်း သူမက လှည့်ကြည့်သည်။ ။

သိပ်အလှမ်းမကွာတာကြောင့် စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည့် ပလက်တီနမ်ကွင်းလုံးလက်စွပ်ကို သေချာမြင်လိုက်ရ၏။ နဂါးအကြေးခွံပုံစံတွေ အရစ်ဖော်၍ စိန်လုံးလေးတွေမြှုပ်ထားပုံပေါ်၏။

မီးရောင် ဖွေးဖွေးအောက်မှာ ဖျတ်ဖျတ်လက်နေသဖြင့် မက်မောလောက်အောင်လည်း လှလေသည်။ ။

“အဲဒါ ဘယ်လောက်တန်မလဲတော့မသိဘူး၊ တန်တန်မတန်တန် ရတနာပစ္စည်းတွေကို စိတ်လည်း မဝင်စားဘူး၊ မင်း အဲဒါကို ယူလိုက် ...”

“နင့်လက်ထဲကပစ္စည်းကို မက်မက်မောမော လက်ခံရအောင် ငါက ရူးနေတာမို့လို့ လား ...”

“ဘာ ...”

လူကိုသူခိုးဂျိုပိုးလို ပြောချလိုက်တာမို့ ခြား မျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားသည်။ ။

“မင်းဟာမင်း ရူးရူးမရူးရူး ငါကလည်း သူများ မသာထားရေစာကျွေးတာ စားပြီး ထမင်းရှင်ဖြစ်လာမယ့် မင်းကို ကျေးဇူးရှင်လို သဘောမ

ထား နိုင်ဘူး ...”

“ဒါကတော့ နင့်သမိုင်းပဲလေ၊ ကျေးဇူးမတင်ချင်ရင် မစားနဲ့ ၊ စားပြီး လို့ ကျေးဇူးမကန်းရမှန်း နားလည်ရင်လည်း မင်းရဲ့ ရိုင်းစိုင်းမှုတွေကို လျော့ ...”

“မင်းလည်း တော်တော်အကြာတင်းတဲ့ မိန်းမပဲ အနမ်းပွင့် ...”

ပန်းကန်တွေ လာကောက်သိမ်းရင်း ကြည့်လိုက်သည့်မျက်လုံးက လျှပ်စီးလက်သွားသလိုပင် ...။

“မင်း ... အဲဒီလို သားပြောမယားပြောစကားလုံးတွေနဲ့ ငါ့ကို မပြော နဲ့ ...”

“မတတ်နိုင်ဘူး၊ မင်းကိုယ်တိုင်က သားပြောမယားပြော ပြောပေးစ မ်းပါဆိုရင်တောင် ဘယ်ဟာက အဲလိုစကားလဲ ငါမသိဘူး၊ ပြောတတ် သလိုပြောလိုက်တာ ...”

“တောက် ...”

“အဲဒါကို ယူလိုက် ...”

“မယူနိုင်ဘူး၊ နင့်ရဲ့ ခိုးရာပါပစ္စည်းက သိန်းထောင်ချီတန်နေလည်း အဲဒီတန်ဖိုးက ငါ့ချွေးနည်းစာနဲ့ စားရတဲ့ ထမင်းတစ်နပ်ပေါ်ဖုံးလွှမ်း သွားမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ နင် သိပ်မာနကြီးတယ်ဆိုရင် ဒီက အစားအစာဆို ရေတောင်မသောက်နဲ့ ...”

“ဟ ... မင်းက ရင့်လှချည်လား ...”

သူမက ပန်းကန်ကိုင်ပြီး ထွက်သွားဖို့ ပြင်လျှင် သူက လက်ကို ဖမ်း ကိုင်ထားလိုက်တာ ...၊

“အဲဒါတွေပြန်ချလိုက် ...”

“ဘာ! ...”

“ငါ မင်းလက်ကို ပုတ်ချလိုက်လို့ ရတယ်နော်၊ ဟိုမှာ မင့်သား ငိုက်
နေတာ လန့်သွားမှာ စိုးလို့ ...”

မျက်နှာနှစ်ခုသည် အနိမ့်အမြင့် တစ်ပေလောက်အကွာအဝေးတွင်
ဆန့်ကျင်ဘက်သက်ရောက်မှုများ နှင့် ကြာမြင့်စွာဆုံစည်းခဲ့ကြပြီး ဘယ်
သူကမှ လည်း မျက်နှာမလွှဲခဲ့ဘဲ ...!

“လွှတ်လိုက် ...”

“မင်း ကိုင်ထားတာတွေ ပြန်ချလိုက် ...”

အနမ်းက ပန်းကန်အထပ်လိုက်ကို စားပွဲပေါ်ချလိုက်လျှင် ခြားက သူ
မရဲ့ ဘယ်ဘက်ကိုဆွဲယူလိုက်ပြီး လက်သူကြွယ်လေးမှာ လက်စွပ်ကို စွ
ပ်ပေးလိုက်သည်။

အနမ်း မျက်နှာမှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားကာ သူမလက်ကိုအတင်းပြန်ဆော
င့်ရုန်း၏။ ဒီလိုဖြစ်မှာ သိပြီးသားမို့ ခြားက သူမလက်ခုံတစ်ခုလုံးကို ကျိုး
ကြေမတတ် ဖိဆုပ်ထားလိုက်ပြီး ...။

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ တွေးမနေနဲ့ အနမ်းပွင့်၊ မင်းရဲ့ မျက်စောင်း
တွေကလွင့်လာတဲ့ ထမင်းကို မျိုချနိုင်ဖို့ အတွက် ဒါကိုပေးတာ မင်းယူရ
မယ် ...”

အနမ်းက လက်အနာခံပြီး ဖိလိမ်ရုန်းနေရင်း ...!

“နင့်ကို ဘယ်သူက ကျွေးချင်လွန်းလို့ လဲ ... ငါ့သားကြောင့်သာ မဟု
တ်ရင် အဲဒီထမင်းကို မျက်စောင်းနဲ့ မဟုတ်ဘူး အဆိပ်ပါထည့်ကျွေးမှာ .

..”

“ကောင်းတယ် ... ဒီလက်စွပ်ကို လက်ခံထားတာလည်း ခေါင်းထဲထည့်ဖို့ မလိုဘူး၊ ငါ့ကိုဒုက္ခပေးဖို့ မင်းကြိုက်သလိုကြိုးစား၊ မင်းထက် ငါ့ညှဲရင် အဆိပ်မိလို့ သေရင်တောင် ငါ့မိုက်ပြစ်နဲ့ ငါ ...”

အနမ်းက လက်သီးဆုပ်လေးကို ဖိကျစ်ဆုပ်ရင်း သူ့မျက်နှာကို စူးစူးဝါးဝါးကြည့်သည်။ ။ ခြားက အေးစက်စက်ကြည့်နေပြီး မျက်လုံးအစုံက သူမရဲ့ နဖူးဆံစပ်လေးတွေဆီ ရွေ့လျားသွားသည်။ ။ ဆံပင်တွေပေါ်မှာ သွေးခဲတချို့နဲ့ အကြေးခွံတွေ ...။

သူ နှာခေါင်းရှုံ့၍ မဲသည် ။ ပြီးတော့ လက်ကိုလွှတ်၍ လှည့်ထွက်သွား၏။

ပြီးတော့ ချက်ချင်းပြန်လှည့်ကြည့်ကာ ...၊

“မင်းလက်မှာ အဲဒါကိုမတွေ့တာနဲ့ ငါ ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ သိချင်ရင် စမ်းကြည့် ...”

မာထန်ပြတ်တောက်သည့် လေသံသည် စူးရဲသောမျက်လုံးအစုံကြောင့် တကယ်သွေးအေးရက်စက်သည့်အသွင်ကို ဆောင်နေသည်။ ။ ပြီးတော့ ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ခြေထောက်နဲ့ ရွှေ့ယူကာ နံရံမှာ ကပ်ထိုင်လိုက်ပြီး သူမ လှုပ်ရှားသွားလာနေသမျှကို လိုက်ကြည့်နေရင်း ...၊

“မင်းကိစ္စတွေ ဘယ်တော့ပြီးမှာ လဲ ...”

အနမ်းက လှည့်ကြည့်ပြီး ဘာမှ မဖြေဘဲ နောက်ဖေးတံခါးဖွင့်လိုက်လျှင် ...၊

“ဟိတ် ... နေဦး ...”

သူ အသံကျယ်ကျယ်အော်မိသွားကာ ဖျတ်ခနဲထလိုက်ပြီးမှ
ဒဏ်ရာကြောင့် လူက ညွတ်သွားသည်။

သို့သော် ခပ်ကုန်းကုန်းပုံစံနှင့် သူမနားရောက်သွားကာ ...၊

“ငါ ဝင်ကြည့်မယ် ...”

ရေချိုးခန်းက မကျဉ်းမကျယ်ဖြစ်ကာ ကြွေပြားတွေအပြည့်ကပ်ထား
၏။ သာမန်တိုက်ခန်းပဲမို့ ရေချိုးကန်တွေ ဘာတွေမရှိပေ။ အထဲမှာ ရေစ
ည်တစ်လုံးနှင့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းလေးတွေ ရှိနေသော ဘေဇင်နဲ့ နံ
ရံကပ်မှန်တင်ခုံလေးတစ်ခု ...။

“မင်းကိစ္စတွေမြန်မြန်လုပ် ... ငါအိပ်ချင်နေပြီ ...”

“ဘာ! ...”

“ဟေ့ ... အော်မနေနဲ့ ...”

သူ့မျက်နှာကလည်း တင်းနေကာ ...၊

“မင်းကို ကြိုးတုပ်ထားပြီးမှာ ငါအိပ်လို့ ရမှာ ...”

“အား ...”

“ဂျိမ်း ...”

ရေချိုးခန်းထဲကို ပခုံးကနေတွန်းထည့်လိုက်ကာ တံခါးကိုလည်း
ဆောင့်ပိတ်ပစ်၏။

အထဲမှာ အနမ်း ကံကောင်းလို့ ခွေးလဲဝက်လဲမလဲခဲ့ခြင်းပင် ...။

တိရစ္ဆာန်ကောင် ...။

အခန်း (၅)

“ပြန်လိုက်သွားပါ သမီးရယ်၊ ညည်းကို အမေက ဆိုင်သာဆိုင်တာ မပိုင်တော့ဘူး ...”

“သမီး မပြန်ပါရစေနဲ့ ၊ သူ့ကို သမီး အရမ်းကြောက်တယ်၊ သမီးတို့ ဒီကနေ ပြေးကြမယ်လေနော် အမေ၊ သမီးမှာ ပိုက်ဆံပါပါတယ် ...”

“မဖြစ်နိုင်တာ သမီးရယ် ... လင်နဲ့ မယား ရင်းနှီးဆုံးပေမယ့် ကွဲကြပြီဆို သူစိမ်းတွေဖြစ်သွားကြတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သမီးတို့ မှာ ကလေး ရှိနေပြီလေ၊ သူ့သားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ့မှာ အခွင့်အရေးအပြည့်ရှိတယ် ..”

“ဒါဆို သမီးကိုပြန်သွားခိုင်းနေတာလားဟင် ... အဲဒီယောက်ျားနဲ့ ဆက်ပေါင်းနေရရင် သမီးသေမှာ အမေရဲ့ ...”

“သမီးရယ် ... ညည်း ညီမလေးကလည်း ကျောင်းပြီးဖို့ တစ်နှစ်လို သေးတယ် ...”

“ညီမလေး ကျောင်းပြီးအောင် သမီးထားနိုင်ပါတယ်၊ နောက်ပြီး အမေရဲ့ ရင်ကျပ်ရောဂါကိုလည်း ...”

“ မဟုတ်ဘူး သမီး ... အမေတို့ မှာ လည်း အခြေအနေနဲ့ စီးပွားရေး နဲ့ ပါ၊ ဒါပေမဲ့ တဲကုပ်လေးပျက်သွားရင် တဲကုပ်လေးပြန်ဖြစ်အောင် ကြံဖန်ဖာထေးလို့ ရနိုင်ပေမယ့် ရဲတိုက်ကြီးတစ်လုံး အိုဟောင်းသွားပြီ ဆိုရ

င်တော့ အဲဒီစရိတ်မှ မတတ်နိုင်ရင် ပြိုကျတဲ့ အထိ ထိုင်ကြည့်နေရတာပဲ ...”

“အဖေ့ကို ဒီလူချေးငှားကူညီခဲ့တာတွေက သမီးနဲ့ လက်ထပ်လိုက်တည်းက အားလုံးပြီးခဲ့ပါပြီ၊ သမီးကိုရရင် အားလုံးချေပေးပါ့မယ်လို့ သူ ကတိပေးခဲ့တာလေ ...”

“နှုတ်ကတိဆိုတာ သစ္စာမဲ့ချင်လည်း နှုတ်ခမ်းဖျားတစ်ချက်လှုပ်ရုံပဲ သမီး၊ သမီးရဲ့ အဖေလည်း ဒီစိတ်နဲ့ ပဲ ဆုံးခဲ့ရတာ ...”

“အဲဒါကြောင့် ဒီလူယုတ်မာတာပေါ်လွင်တာပဲ အမေ ... သမီးတို့ ဘာမှ မကျွမ်းကျင်ဘဲ အလုပ်တွေက သူ့လက်ထဲပဲပြန်ရောက်သွားတာလေ၊ သမီး သူ့မိန်းမဖြစ်သွားတာပဲ အဖက်တင်ခဲ့တာ ...”

“ဒါပေမဲ့ အမေတို့ သဘောတူလို့ ခေါင်းညိတ်ခဲ့ကြတာတွေပဲ၊ အမေတို့ အပြစ်ပါ သမီးရယ်၊ သမီးတို့ ကို အမေတို့ က ...”

“အဲဒါတွေ မပြောပါနဲ့ တော့ အမေ၊ အခု သမီးတို့ ပြေးကြမယ်လေ၊ သမီးမှာ သူ့လက်ဆောင်ပေးထားတဲ့ လက်ဝတ်ရတနာတွေပါတယ်၊ သမီး ပိုင်တယ်ထင်တာတွေပဲ ထည့်ခဲ့တာပါ၊ သူ့ပိုင်တာဆို မီးခံသေတ္တာထဲက ပိုက်ဆံကိုတောင် သမီးအတွက် ဘာမှ ယူမသုံးခဲ့ဘူး ...”

“မဖြစ်ဘူး သမီး ... သမီးဘက်က ဘယ်လောက်ပဲ ကင်းရှင်းကြောင်း ပြနိုင်ပေမယ့် သူ့ဇနီးအဖြစ်ကနေ ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ် နှုတ်ထွက်လို့ မရဘူး၊ မြေးလေးက သူ့သား ...”

“မမရေ ... မမယောက်ျား လိုက် လာပြီ ...”

“ဟော့တော့ ... သမီး ... သမီးရေ ... မပြေးပါနဲ့ ကွယ် ... သမီး ...”

“ဟင့်အင်း ... သမီး ပြန်မလိုက်ဘူး ...”

“ဟုတ်ပါပြီ ... အမေ သူနဲ့ ပြောကြည့်ပါမယ်၊ အဲလိုမလုပ်ရဘူး ...”

“အနမ်း ... မင်း အထဲမှာ ရှိတယ်မို့လား ... ထွက်လာခဲ့ ငါ့မှာ အချိန်မရှိဘူး ...”

“ဟော့ ...”

“သမီး ... မဟုတ်ဘူး ၊ မလုပ်ရဘူး ... အမေရှိနေသားနဲ့ သမီး ဒီလိုလုပ်ရင် ...”

“အို ... မမ ... ဒီလောက်ကြောက်နေတာ ပြေးပေ့စေ ...”

“မဖြစ်ဘူး ...”

“အနမ်း ... ဟေ့ ... ကလေးပါခေါ်ပြီး ခုထွက်လာခဲ့နော်၊ ငါ မင်းကို ဝင်ခေါ်ရရင် စိတ်ညစ်စရာတွေဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ် ...”

“ဟာ ... ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ ဆရာ နောက်ကထွက်ပြေးပြီ ...”

“လိုက်စမ်း ... ကားနဲ့ လိုက်ကြ၊ ကလန်ကဆန်တွေလုပ်လာရင် ကလေးခေါ်ထားပြီး ကားနဲ့ တိုက်သတ်ပစ်ခဲ့ ...”

“နေပါဦး ... ငါ့သမီးကို ငါ ပြန်ခေါ်ပေးပါမယ်၊ မလုပ်ကြပါနဲ့ သမီးရေ ...”

“လူယုတ်မာ ... နင် ... နင် ... ငါ့အသားကိုမထိနဲ့ ... သွား ... ထွက်သွား”

အော်သံတစ်ချက်က နားထဲကို ချွန်တက်တဲ့ အရာတစ်ခုခုနဲ့ ဆောင့်ထိုးလိုက်သလို စူးရှစွာဝင်လာသည် ။

သတိနဲ့ အိပ်နေတာမို့ ခြား ဖျတ်ခနဲလန့်နိုးသွား၏။

“လူယုတ်မာ ... လူလိမ် ... လူညာ သွား ...”

“ဟေ့ ...”

သူ ထမ့် ပြင်လိုက်ကာမှ ဒဏ်ရာကနာနေသဖြင့် ဖြည်းလေးစွာ အား ယူနေရသည်။ ။

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... မလိုက်ဘူး ... သားကိုမခေါ်နဲ့၊ ကယ်ကြ ပါဦး ...”

“ဟိတ် ... အနမ်းပွင့် ... ဟေ့ ...”

“မလိုက်ဘူး ... အဟင့် ...”

“ဟား ... သွားပြီ ...”

ခေါ်လို့ မရသည့်အဆုံးမှာ သူမ ပခုံးကို ကိုင်လှုပ်နှိုးလိုက်တာနှင့် အ သားတွေက မီးကင်ခံထားရတဲ့ အတိုင်း ...။

ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ သစ်သားစုစုထားသည့်ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ ဆေးမ ကုရ ဆေးမထိုးရ ဒီတိုင်းနေနေရတာက သူပါ။ သူမက ဘာကြောင့် အပြင်းအထန်အဖျားကြီးနေရတာလဲ ...။

ဒီဘက်မှာ ပြန်ကြည့်လိုက်တော့လည်း ကလေးက ဆိုဖာနဲ့ စားပွဲခုံ ဆက်ခံပေးထားတာတောင် ဆိုဖာပေါ်မှာ အိပ်မောကျနေတာက ကန့်လ န့်လေးဖြစ်နေသည်။ ။

“ဟင် ... ဟင် ... အား ... မလိုက်ဘူး အမေရေ ...”

“အနမ်းပွင့် ... အနမ်းပွင့် ဟေ့ ...”

“ဟင်! ...”

ခေါ်တိုင်းထူးနိုင်လာသည်။ ။ မျက်လုံးတွေကတော့ မပွင့် ...။

သူမရဲ့ ဘေးမှာ မတ်တတ်ရပ်နေရင်း ရုတ်တရက် သူ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဖြစ်နေမိသည်။ ဒီတိုင်းကြည့်နေရင်တော့ အဖျားကြီးပြီး သေသွားနိုင်၏။

ဒါပေမဲ့ ဘာလုပ်ရမှန်းလည်း သူ မသိ ...။

“အား ...”

သူ့ဒဏ်ရာကလည်း အထိုင်အထ လှည့်လိုက် ငုံ့လိုက်တာတွေမှာ အသည်းခိုက်အောင်နာနေသည်။

ခိုလှုံဖို့ အတွက် သူများ အိမ်ပေါ်တက်ပြီး သူခိုးဓားပြလိုကြမ်းရမ်းနေရသည်။ ကိုယ်ကမခိုလှုံရဘဲ သူမကို ပြန်ပြုစုရမည့်အဖြစ်ကတော့ သိပ်မဟုတ်တော့ဘူး ထင်သည်။

နေပေစေ ... ကိုယ့်သမိုင်းနဲ့ ကိုယ်ပဲ ...။

ပြန်လှည့် လာပြီး သူ့နေရာမှာ ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

သားအမိနှစ်ယောက်ကို အိပ်ခန်းထဲမဝင်စေဘဲ ကလေးကို ဒီတိုင်းထားကာ သူမကိုတော့ ခြေလက်တွေကို ကြိုးတုပ်ထားခဲ့သည်။

နဖူးနဲ့ ဒူးနဲ့ ထိကပ်မတတ်ကွေးနေသဖြင့် ပြန်ထ လာပြီး လက်နောက်ပြန်တုတ်ချည်ထားသည့်တိတ်တွေကို ဖြည်ပေးလိုက်သည်။

လက်တွေ အားသွားတာနှင့် သူမ ဆိုဖာပေါ်မှာ ပုဇွန်တုပ်ကွေးလေး ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ အင်္ကျီလက်ဝ ခါးဝတွေဆွဲချ ထမီဆွဲချနှင့် စောင်ခြုံဖို့ ကြိုးစားနေတာကို ရပ်ကြည့်နေမိပြန်သည်။

“ကျွတ် ...”

စောင် ဘယ်မှာ လဲ ...။

အေးဆေးသွားအိပ်နေလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးက သူမရဲ့
တဟင်းဟင်းညည်းညူသံကြောင့် အိပ်လို့ လည်း မရတော့ဘဲ
စိတ်လည်း တိုလာမိကာ ...။

“ဟိတ် ...”

သူမရဲ့ မျက်နှာနားမှာ လက်ဝါးနဲ့ ကပ်ရိုက်ပစ်လိုက်ကာ စိတ်တိုတဲ့
အတိုင်း အော်လိုက်မိ၏။

သို့သော် လူမမာက နိုးမလာဘဲ ကလေးက ငုတ်တုတ်လေးထဖြစ်
လာ၏။

“ဦး ... မာမီ ချမ်းနေတာလားဟင် ...”

“ဟုတ်တယ် ... ရေနွေးအိုးတည်ပြီး လောင်းပေးဖို့ စဉ်းစားနေတာ
တောက် ...”

ကိုယ့်ဘာသာတောင် တစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်ငိုက်
ရင်း ဒဏ်ရာနာနေတာကို ဒုက္ခစရိယကျင့်နေရသည် ။

သင်းက အလကားနေရင်း ဘာထဖြစ်တာလဲ ...။

“ဦးဦး မာမီကို စောင့်ခြံပေးလိုက်ပါ ဦးဦးရယ် ... မာမီ ချမ်းနေလို့ ပါ
...”

“မခြံပေးနိုင်ဘူး၊ ငါက မင်းတို့ ကို ရေပူရေချမ်းကမ်းလှမ်းပြုစုဖို့
လာတာ မဟုတ်ဘူး ...”

“ဒါဆို ... သားသား စောင့်သွားယူပြီး ခြံပေးလိုက်မယ် ...”

“ခြံပေးလိုက် ... ဟာ ... ဟေ့ နေဦး ...”

ခွင့်ပြုလိုက်တာနှင့် ကလေးက ဆိုဖာပေါ်ကဆင်းပြီးသားဖြစ်သွား

ကာ သူ ကမန်းကတန်းလက်ကို ပြန်ဆွဲထားလိုက်ရင်း ...၊

“ဘယ်မှာ လဲ စောင်က ...”

“အခန်းထဲမှာ ...”

သူ စဉ်းစားလိုက်သေးသည် ။ ဒါပေမဲ့ ကလေးငယ်လေးကို ဒီလောက်ထိ အလေးထား သံသယများ နေမိသည့်အတွက် ကိုယ့်ဘာသာ ကဲ့ရဲ့ လိုက်မိရင်း ...၊

“သွားယူလိုက် ...”

“သား မမိဘူး ...”

“ဘာ ...”

စိတ်ရှည်သည်းမခံနိုင်ခြင်း စားပွဲခုံကိုလွှဲကန်ပစ်လိုက်မိသည် ။ ထိုအခါ စားပွဲစွန်းမှာ ရှိနေသောရေခွက်တင်သည့် ယွန်းလင်ဗန်းလေးနဲ့ တစ်ရှူးဘောက်စ်က ခုန်ပေါက်ဆင်းသွားခဲ့ပြီး ...၊

“တစ်အိမ်လုံး မီးပုံရှိလိုက်ရရင် မကောင်းပဲရှိတော့မယ် ...”

ကိုယ့်ဒေါသကိုယ်မနိုင်ဘဲ ထင်လိုလုပ်နေမိကာ ဒဏ်ရာက နေရခက်လောက်အောင် နာကျင်လာခဲ့၏။

ထို့ပြင် ...၊

ပူနွေးစေးပျစ်သော အရည်တွေ စီးကျလာကာ ခံစားမိလိုက်တည်းက သွေးဆိုတာသိလိုက်သည် ။

တစ်ရှူးဘောက်စ်ကို ပြန်ကောက်ပြီး တစ်ရှူးတွေဆွဲထုတ်၍ ဒဏ်ရာအောက်ကနေ ပွတ်သုတ်ကြည့်လိုက်တော့ တကယ်ပဲသွေးတွေ ဖြစ်နေ၏။

သူ့ကိုယ်မှာ အတွင်းအင်္ကျီရော ဂျာကင်ရော ဘာမှ ရှိမနေခဲ့ပေ ...။ အို
က်တာလည်း မခံနိုင်၊ ဒဏ်ရာလည်း ရှိနေသဖြင့် ချွတ်ထားလိုက်တာ ဖြစ်၏။

တစ်ရှူးတွေဆွဲထုတ်လိုက် သုတ်လိုက်လုပ်နေရင်း စောင်သွားယူ
ပေးဖို့ ကိစ္စကိုမေ့သွားသည် ။

“ဒုန်း ...”

“အား ...”

အိပ်ခန်းထဲက ပြိုကျသံကြီးက နည်းနည်းနှောနှောမဟုတ် ...။

ဘာဖြစ်သွားပြီမှန်းသိလိုက်သည် နှင့် ခြား မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရှုံ့မဲ့
သွားခဲ့ပြီး ...၊

“မသေသေးဘူးလား ဟေ့ကောင် ...”

ဒေါသဖြစ်သလောက် လှမ်းအော်လိုက်ရင်း သူ ဝင်သွားတော့ ...၊

“ဟား ...”

ခုံတွေဆင့်တက်ပြီး ဗီရိုပေါ်က စောင်ကို တက်ယူပုံပေါ်ကာ
သူဝင်သွားတော့ ချာတိတ်က ကြမ်းပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်လေးတံတောင်ဆစ်ကို ဖိထားပြီး ကြိတ်ရှိုက်နေ၏။

“ဘာလဲ ... ဘာဖြစ် သွားတာလဲ ...”

“သား လက်မှာ သွေးတွေ ...”

“ဘာ! ...”

“လက်ဆန့်လို့ မရတော့ဘူး ဦး ... အား နာတယ် ...”

ခြား မျက်လုံးတွေမှ တစ်ပစ်လိုက်မိကာ “ကျွတ်” ခနဲဖြစ်လေသည်။ ကိုယ့်နဖူးကိုယ်ရိုက်ပြီး “မင်းသေလိုက်တော့ နေ့ရက်ခြား” လို့ ပြောရမလား ...။

ဒါမှ မဟုတ် ပြတင်းပေါက်ရှိရာပြေးပြီး ခုန်ချလိုက်ရမလား ...။

ခါးထောက်မိလိုက် ဆံပင်တွေထဲ လက်ရောက်လိုက်နှင့် တစ်ဖက်ကလည်း ဒဏ်ရာကို ဖိထားရသေးသည်။

“မင်းကို ဘယ်သူခိုင်းလို့ ခုံတွေခုပြီး ဒီပေါ်တက်တာလဲ၊ မင်းက ဘာကောင်လဲ ... လူကြည့်တော့ အရပ်လေးတစ်ထွာတစ်မိုက်လောက်နဲ့ ဘာလဲ ... မင်းကိုယ်မင်း မအေအတွက် အားကိုးရတဲ့ သားဆိုပြီး လူစွမ်းကောင်းလုပ်ပြတာလား ...”

ကလေးက သူ့စကားတွေကိုတောင် ကုန်စင်အောင်နားလည်ရဲ့ လား မသိ ...။

ဒါပေမဲ့ စိတ်ရှိလက်ရှိ ပြောနေမိကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မချင့်မရဲ ဖြစ်ရင်း တက်တွေခဏခဏခေါက်နေမိလျက် ...။

“နေဦး ဓားယူပေးမယ်၊ အဲဒီလက်ကိုလက်မောင်းကနေ ကပ်ဖြတ်ပစ်လိုက်တော့ ...”

“ဟင့်အင်း ... ဖြတ်ဘူး ... ဖြတ်ဘူး ... ကြောက်ပါပြီ သား လက်ကို မဖြတ်ပါနဲ့ ...”

အခန်းထောင့်ကို နောက်ပြန်လေးခြေကန်ဆုတ်၍ ဟီးခနဲငိုချလိုက်တော့ ညဉ့်ယံမှာ ကလေးအသံက အောင်မြင်ခန့်ညားစွာထွက်လေသည်

။

“ဟိတ်ကောင် ... တိတ်စမ်း ... ခုပါးစပ်ပိတ် ...”

အနားကိုလွှားခနဲရောက်သွားသည် နှင့် သားညီရဲ့ ငိုသံလေးကွဲခနဲ
ပျောက်သွားလေသည်။ ။

ဒေါသထွက်နေလို့ ပြီးမှာ မဟုတ်မှန်း ကိုယ့်ဘာသာ မရမကချုပ်တ
ည်း ဆင်ခြင်ရင် ခါးထောက်၍ အတန်ကြာငြိမ်သက်နေမိသည်။ ။

“ဦးဦး ... မာမီကို စောင်ယူပေးပါ ...”

ပခုံးလေးတွန့်အောင်ရှိုက်ရင်း မကြောက်မရွံ့တောင်းဆိုနေသေးသ
ည်။ ။

ကိုယ်ဘာသာလျှင် ဒေါသတွေထွက် ပေါက်ကွဲနေခဲ့တာ အရူးလို ...။

“ကောင်းတယ် ... မင်းကို ငါ ဆရာခေါ်ရမှာ ပေါ့ ...”

စောင်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်တော့ အထပ်လိုက်ပြိုကျလာသည်။ ။ ဆုပ်ကို
ငိုထားသည့်စောင်ကလွဲ၍ တခြားစောင်တွေကို ဖြစ်သလိုရိုက်ထုတ် ခါချ
ပစ်လိုက်၍ အပြင်ထွက်လာခဲ့လျှင် ...။

“တင်း ... တောင် !...”

“ဒေါက် ... ဒေါက် ...”

တံခါးလည်း ခေါက်နေသည်။ ။ လူခေါ်ဘဲလဲလည်း နှိပ်နေ၏။ နာရီ
ကြည့်လိုက်တော့ ညဉ့်တစ်နာရီထိုးတော့မည်။ ဘာလဲ ... ဘယ်ကနည်း
သည် လဲ ...။

ရုတ်တရက် နေရာမှာ ပဲရပ်နေမိရင်း ဘာလုပ်ရမလဲစဉ်းစားနေမိ၏
။

သူ့မှာ အစိုးရပြစ်ဒဏ်သင့်ဖွယ် မကောင်းမှု ဘာမှ မရှိပေ။ ဒါပေမဲ့
လူသိခံလို့ မဖြစ်တာလည်း အမှန်ပင်။ ပိုဆိုးတာက သူများ အိမ်ကို

အနုကြမ်းစီးထားခဲ့သည့် တစ်ယောက်ယောက်မှ သိလို့ မဖြစ် ...။

“ဦးဦး ...”

“ဟေ့ ... တိတ်တိတ်နေစမ်း ...”

သူ စောင်ကို ကိုင်ထားလျက်နှင့် သားညီလေးကို အခန်းထဲပြန်ဆွဲထည့်ကာ ...။

“ဒီမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေ ... ငါကမခေါ်ဘဲ အသံတစ်ခုခုထွက်လာတာနဲ့ မင့်အမေကို ရေနွေးပွက်ပွက်ဆူတဲ့ ထဲ ထည့်ပြုတ်ပစ်မယ် ကြားတယ် နော် ...”

ကောင်းကောင်း ကြိမ်းဝါးခဲ့ပြီးမှ စောင်ကို အနမ်းရဲ့ ကိုယ်ပေါ် အလုံးလိုက်ပစ်တင်ခဲ့ပြီး တံခါးဆီလျှောက်လာခဲ့၏။

“တင်း ... တောင် ...”

သူ အတွင်းတံခါးဖွင့်လိုက်ပြီး အပြင်မီးပါဖွင့်ကာ ...။

“ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲ ...”

အပြင်မှာ ရပ်နေသည့် လင်မယားနှစ်ယောက်ဖြစ်ပုံရသော အသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင်အရွယ် စုံတွဲက သူ့ကိုမြင်တော့ အံ့သြသွားကြ၏။

ပြီးတော့ အတွင်းမီးရောင်ကို ကျောပေးကာ အပြင်မီးကလည်း ဘာဂျာတံခါးကြားက မစို့မပို့မို့ ခြားရဲ့ မျက်နှာကိုသေချာကြည့်အောင် ကြည့်လိုက်သေးသည် ။ ပြီးမှ ...။

စတိုင်လ်ဘောင်းဘီရှည် အင်္ကျီဗလာနှင့် ပုံစံကို သတိထားမိပြီး နောက်ပြန်ရိုက်ကာ ...။

“မင်းတို့ အထပ်က တစ်ညလုံး ထုထောင်းအော်ဟစ်နေကြတာ

အောက်မှာ ဘယ်လိုမှ နေလို့ မရလို့ လာပြောတာ ...”

“ဟုတ်တယ် ... ညဦးတုန်းက ညဦးမို့လို့ ထားပါတော့၊ အခု တစ်နာရီပဲထိုးနေပြီကွာ ... ပတ်ဝန်းကျင်ကို နည်းနည်းပါးပါးအားနာသင့်တာပေါ့ ...”

“ဒေါသထွက်လို့ ပေါက်ကွဲနေတာပဲ ပတ်ဝန်းကျင်အတွက် ဒေါသ တစ်ဝက်ချန်ပြီး ဖြစ်နေရမှာ လား ...”

“ဟင်! ...”

“ဟ ... မင်း ရိုင်းလှချေလား ...”

“ပြောပြတာ ... တစ်ခါမှ ရန်မဖြစ်ဘူးတဲ့ လင်မယားမရှိဘူး၊ အစဉ်သဖြင့် သင့်မြတ်သာယာနေတဲ့ မိသားစုဆိုတာလည်း မရှိဘူး၊ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် တစ်ခါတလေ ဒီလိုကြုံကြရတာပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ လည်း ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်ကို နားလည်ပေးဖို့ တာဝန်ရှိတယ် မထင်ဘူးလား ...”

ပြောဆိုတားဆီးဖို့ လာတဲ့ လူတွေကပဲ ပြန်တောင်းပန်ရတော့မလိုလို ...။

လူပုံကြည့်တော့ အရပ်ကခြောက်ပေအောက်တော့မကျနိုင် ...။

ရင်အုံပြန့်ပြန့် ဗိုက်သားရှုပ်ရှုပ်မို့ လှိုင်းတွန့်ပေါ်နေသော ဆံပင်ကုတ်ထောက်နှင့် ကြည့်ရှုကောင်းမယ့်ပုံပါ။ ဒါပေမဲ့ ပြောလိုက်တဲ့ လေလုံးက ဘယ်သူ့အပေါ်မှာ မှ ဂါရဝေါစတရားထားနေမည့်ပုံမရှိ ...။

“ဒီမှာ ကွယ့် ... သူငယ် ...”

တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်သဖြင့် အမျိုးသမီးကြီးက တားဆီးကာ ...၊

“ငါတို့ ကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်သူကရန်အမြဲဖြစ်နေတတ်

သလဲ ... ဘယ်သူက တစ်ခါတလေလည်း ဆိုတာ သိနေတာ မဟုတ်ဘူး ၊
ဒါပေမဲ့ အခု ငါတို့ မှာ လူမမာနဲ့ ...”

“ကျွန်တော့်မှာ လည်း လူမမာနဲ့ ပဲ ...”

“ငါ့အမေက အမောဖောက်လို့ ခုနလေးတင် ဆရာဝန်ပြေးပင့်ထားရ
တာ ...”

“ဒါဆိုကောင်းသားပဲ ... အဲဒီကပြီးရင် ဒီအထပ်ကိုလွှတ်လိုက်စမ်းပါ
...”

“ဘာကွဲ့! ...”

“ဆရာဝန်ခေါ်ရခက်နေလို့ လူနာကို ဒီတိုင်းထားရတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့
လဲ ...”

“တောက် လူပုံကတော့ကွာ ... လာပြန်မယ် မြဲ ... ပြောမနေနဲ့ ၊
သည်းမခံနိုင်တော့ရင် ဆုံးမမယ့်သူဖုန်းဆက်ခေါ်ရုံပဲ ...”

“ဟုတ်တယ် ... တော်တော်မှိုက်ရိုင်းမယ့်ရုပ် ...”

သူတို့ ထွက်သွားတာနှင့် မီးပိတ်ပစ်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ တံခါး ပြ
န်ပိတ်လိုက်ရင်း ...၊

ဆရာဝန်လိုချင်ပါတယ်ဆိုတာ မယုံတာတော့ မတတ်နိုင် ...။

* * *

အခန်း (၆)

“တော့...”

သူ တက်ခေါက်လိုက်တော့ သားညီ ပခုံးလေးတုန်ခနဲဖြစ်သွားသည်။
 ။ ပြီးတော့ သတိ မလစ်တစ်ချက်လစ်တစ်ချက်ဖြစ်နေသည့် မအေကို ပြ
 န်ငုံကြည့်၍ ...၊

“ဦးဦး ... မာဓိက အိပ်နေတာလားဟင် ... ဘာဖြစ်လို့ မနိုးတာလဲ ...”

“ဟုတ်တယ် ... အိပ်နေတာ ပြုစုခံပြီး ဇိမ်ကျနေတာလေ”

“ဗြဲနိး...”

ရေစိုအဝတ်ကို ဇလုံထဲ ပစ်ချလိုက်တော့ ရေတွေစင်ထွက်ကုန်ကြ၏ ။ ရေပေါက်တချို့ပြေးစင်ကာ အနမ်း မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့မဲ့ဖြစ်သွားသည် ။

ရေခဲဝတ်နဲ့ နဖူးကိုအုပ်ပေးနေတာကြာပါပြီ။ ခုထပ်ပြီး လည်ပင်း
ကြားတွေထဲထိ ဆွဲချပြီး ပွတ်တိုက်ပေးနေသေးသည် ။

ဒါနဲ့ တောင် တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်ဘဲ ရေစပ်လေးစင်သွားကာမှ လှုပ်
လာသည့် ။

“ရတယ် ... မင်းက ဇိမ်ပျက်သွားမှ နှိုးမှာ ... အဆင်ပြေအောင်လုပ်ပေးမယ် ...”

သို့ ရေခဲတွေ့ထည့်ထားသည့် ဇလုံကိုကိုင်၍

မျက်နှာပေါ်ကလောင်းချဖို့ ပြင်လိုက်လျှင် ...၊

“ဦး မလုပ်ပါနဲ့ ... ဦးဦးရယ် မာမီ ချမ်းနေမှာ ပေါ့ ...”

“ဟေ့ကောင် လက်ဖယ်နော် ... ရေခဲဖတ်အုပ်ပေးရင် ကိုယ်ပူကျတယ်ဆိုတာ မင်းပြောတာ၊ မင်းကြောင့် ငါနောက်ထပ်ငပေါကြီးအဖြစ် မခံနိုင်ဘူး ...”

“မလုပ်ပါနဲ့ ... မာမီ နေမကောင်းလို့ ပါ၊ ဦးဦးမလုပ်ချင်ရင် သားလုပ်ပေးပါ့မယ် ...”

ခြား ရေဇလုံကိုင်ပြီး ဘယ်ခေါင်းကို အရင်ရိုက်ခွဲရမလဲ တွေးမိလာ၏။

ခြေချော်ကျပြီး တံတောင်ဆစ်ယောင်သွားသဖြင့် သားညီက လက်လေးတစ်ဖက်ကွေးထားရသည် ။ ဆိုဖာပေါ်မှာ တုတ်တုတ်မလှုပ်ဘဲ စောင်ခြုံနဲ့ ဇိမ်ကျနေသည့် လူမမာက သေနေသလား မသေသေးဘူးလား ...။

စိတ်သည် ဒေါသနောက်ပါနေတတ်ပေမယ့် သူ ဒီလောက်ထိတော့ မကြမ်းတမ်းသေးပါ။

ရေခဲရေနဲ့ ဇလုံကိုလောင်းချတော့မလို ကိုင်ထားပြီး လောင်းဖို့ ထိ စိတ်ကမရောက်ပေမယ့် ...၊

“ဟ! ...”

“ဘုတ် ...”

“မာမီ! ...”

စိတ်ကူးတွေနဲ့ ရှုပ်ထွေးပြီး လက်ကိုပြန်ချလိုက်တာဖြစ်သည် ။ ဒါပေ

မဲ့ ဇလုံက လက်ထဲကနေ ကျောကော့ထွက်သွားသည့်နှယ် ...၊

အနမ်းရဲ့ ကိုယ်ပေါ်ပြုတ်ကျသွားကာ ...၊

“သွားပြီ ...”

“မာမီ ... မာမီကို ရေတွေစိုကုန်ပြီ ...”

ကလေးရဲ့ ချောက်ချားသော မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် ရေခဲရေတွေ လည်ပင်းနဲ့ မျက်နှာတွေပေါ် ဆံပင်တွေထဲထိ အလုံးလိုက်ဝင်သွားရှာသော အနမ်း မျက်နှာလေးသည် ။

“အား ... အဟွတ် ... အဟွတ် ...”

သူမ အသက်ရှူနေသည့်အရှိန်ကြောင့် ရေမွှန်းသွားကာ ချောင်းတွေ ထဆိုးလေသည် ။

“မာမီ ... မာမီ ... ဟီး ... ဟီး ...”

သူ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိဘဲ ကလေးက ငိုချလိုက်တော့ ပို ဆိုးသွားသည် ။

ဒီသားအမိနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်မရှည်ခြင်း သည်းမခံနိုင်ခြင်း စသည့် ဒေါသမှန်သမျှသည် ...၊

“မဟုတ်ဘူး ... အဲဒါ ငါ တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး ...”

မဆီမဆိုင် ကလေးလေးကို ရှင်းပြနေမိကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရာဇဝတ်မှုကြီးတစ်ခု ကျူးလွန်လိုက်မိသလို ထိတ်လန့်သိမ်ငယ်စွာ ခံစားလိုက်မိရင်း ...၊

“ဖယ် ... မင်း ဖယ်ပေး ...”

ငိုနေသည့် ကလေးကို ဆွဲဖယ်လိုက်ကာ သူမကိုယ်ပေါ်က စောင်တွေ

ကို ခွာသည်။ ။ ပြီးတော့ တဘက်စောင်အခြောက်တစ်ထည်ကိုသွားယူပြီး မျက်နှာနဲ့ ရင်ဘတ်တွေပေါ်ကရေတွေကို သုတ်ပေးမိစဉ် ...၊

“ဟား ...”

ကိုယ့်နဖူးကိုယ်ရိုက်ပြီး လူက ငုတ်တုတ်ပစ်ထိုင်မိလေသည်။ ။

လယ်သာခင်းနှင့်ဆိုဇာပေါ်မှာ ထားလိုက်မိတဲ့ ငါ့အပြစ်လို့ပဲ အော်ပစ်လိုက်ရမလား၊ လူသတ်ဝရမ်းပြေးဖြစ်လာခဲ့တဲ့ ဒုက္ခတောင် ဒီလောက် စိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်းသည် မထင် ...။

ရေသုတ်ပေးမလို့ စောင်တွေခွာချလိုက်ကာမှ ဆိုဇာပေါ်မှာ ရေတွေ အိုင်နေလျက် ရေဗွက်ကြီးထဲမှာ သူမ နစ်နေတဲ့ အတိုင်း ...။

ပြီးတော့ သူမရဲ့ လည်ပင်းကြားအောက်မှာ ချွတ်ထားသော သူပေးခဲ့တဲ့ လက်စွပ် ...။ အရေးထဲမှာ ဒီလက်စွပ်ကို မစွပ်နိုင်ပါဘူးဖြစ်ပြီး မာနတွေ ပြနေသေးသည်။ ။

သူ့ကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းနေတယ်များ ထင်နေလို့ လား ...။

ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် စိတ်ပျက်သွားပေမယ့် လက်စွပ်ကို မြင်လိုက်တော့ ချက်ချင်း ကောက်ယူပြီး သူမလက်မှာ စွပ်ချလိုက်ကာ ...၊

“မှတ်ထား ... အဲဒါမလိုချင်ဦး ...”

“ဦး ... မာမို့ကို လုပ်ပါတော့ ...”

“ဘာ! ...”

“ရေတွေစိုရွဲနေပြီ ... အဟင့် ... ဟင့် ...”

“သွားနောက်ဆုတ်နေ ... သူ့ကိုနေရာရွှေ့ရမယ် ...”

မတတ်နိုင်တော့ သူမကိုပွေ့ချပြီး အိပ်ခန်းထဲပြန်သွင်းခဲ့ရကာ ...၊

“မင်းအမေ အင်္ကျီနဲ့ ထမီတွေ ထုတ်လာခဲ့ ...”

“ဟုတ် ...”

ကလေးကို ဘာမှ တောင်တောင်အီအီမတွေးရှာဘဲ ချက်ချင်း ဗီရိုပြေးဖွင့်ပြီး ယူပေးပေမယ့် ...၊

“မင်း အပြင်ထွက် ...”

“ဦး ဘာလုပ်မလို့ လဲဟင် ...”

“ငါ့ဟင်္တာငါ ဘာလုပ်လုပ်ဟေ့ကောင် ... ထွက်ဆိုထွက် ...”

သူ့ဟာသူလည်း ဘာလုပ်မိမှန်းမသိတော့ပါ။ ကလေးရှေ့မှာ မလုပ်သင့်ဘူးထင်ကာ ကိုယ်ကတော့ လုပ်သင့်နေသလိုလို ...။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှက်နေမိသည့်မျက်နှာက ရေဆူအိုးအဝထဲ မျက်နှာကပ်နေမိတဲ့ အတိုင်း ...။ ထိုစဉ် မီးတွေပျက်သွားလေသည် ။

“ဟာ! ...”

မှောင်နဲ့ မည်းမည်းဖြစ်သွားတော့ စိတ်တိုသွားမိသော်လည်း ...၊

“ကောင်းတယ် ...”

ဘာမှ မမြင်ရတော့သည် နှင့် သူ့မျက်နှာကြီး ဖျိုးဖျိုးဖျစ်ဖျစ်ပူတက်လာတာတွေလည်း ချက်ချင်းပျောက်သွား၏။ ထို့ကြောင့် ရေစိုအဝတ်တွေလဲပေးခြင်းအလုပ်ကို ဆောင်ရွက်နေမိစဉ် ...၊

“ဦး ... ဦး မီးမှိတ်ပြီးဘာတွေလုပ်နေတာလဲဟင် ...”

“အံ့မာ ...”

“သား ဝင်ခဲ့မယ် ...”

“မဝင်ခဲ့နဲ့ ...”

“ဦး ...သား ကြောက်လို့ ပါ ...”

“ကြောက်ရင် မျက်လုံးမှိတ်နေ ...”

ညသည် သက်တမ်းရှည်နေခဲ့လျက် သူ့အတွက် ဒုက္ခများ စွာကို သဒ္ဓါ
တတ်အားသရွေ့ပို့ချပေးနေခဲ့ပြီး ...၊

* * *